

GEVANGENE ONTSNAPT!

KLUCHT IN 2 BEDRIJVEN

LUUK HOEDEMAEKERS

HET VERHAAL

Het is 24 december, de dag voor Kerstmis. Fernand De Bleeckere is de gevangenisdirecteur van een kleine, provinciale gevangenisinstelling. Hij is een correcte en intelligente, maar ietwat naïeve en onzelfzekere man van middelbare leeftijd. Samen met zijn dominante vrouw Greta woont hij in de kleine, maar comfortabele dienstwoning van het gevangeniscomplex. Omdat hij zijn gevangenis zo goed weet te besturen en omdat er nog nooit iemand in geslaagd is om eruit te ontsnappen werd Fernand voorgedragen voor promotie en de daarbij horende overplaatsing naar een grotere instelling. Greta, die een verhouding heeft met Eugène Bauwens, de hoofdciplier, ziet een overplaatsing juist omwille van die relatie in eerste instantie niet onmiddellijk zitten, net zo min als Eugène. De laatste details van de overplaatsing moeten echter vandaag geregeld worden en daarom komt Herman Simonis, een hooggeplaatst ambtenaar van het 'Bestuur voor het Gevangeniswezen' op bezoek. In de loop van de dag zullen ook Betty Dochez, de zus van Greta, en haar nieuwe vriend Theo Lieten arriveren om samen met Fernand en Greta kerstavond te vieren. Ook Nadia, de enige dochter van Fernand en Greta die al jaren in Amerika woont zal op deze dag onaangekondigd verschijnen. Maar juist vandaag is Bert Verelst, een kleine oplichter die onterecht (?) veroordeeld werd erin geslaagd om te ontsnappen.

PERSONAGES

- Fernand De Bleeckere, man van ca. 50 jaar, gevangenisdirecteur
- Greta Dochez, zijn struise, bazige en ‘vlot-pratende’ vrouw, ca. 40 jaar
- Nadia De Bleeckere, hun dochter, ca. 20 jaar
- Betty Dochez, de jongere zus van Greta
- Theo Lieten, haar jonge minnaar
- Eugène Bauwens, man van ca. 30 jaar, hoofdcipier
- Herman Simonis, man, ambtenaar van het BvhG
- Bert Verelst, jonge man, gevangene

HET DECOR

Links voor: een trap (eventueel in een nis) die naar de bovenverdieping van de woning leidt. Daarachter het bureau van Fernand met daaronder een ventilatierooster.

Achterkant links: een groot raam of terrasdeuren met uitzicht op de uitgestrekte hei.

Achterkant rechts: een deur die naar inkomhal met de buitendeur leidt.

Aan de rechterzijde 3 deuren: één naar de keuken (achter), één naar de berging (midden) en één naar de gevangenis (voor) die aan de woning grenst.

Voor het raam staat de eettafel. Midden en rechts voor een salon.

EERSTE BEDRIJF

(Het is schemerdonker in de woonkamer van de familie De Bleeckere. Maanlicht wordt door de besneeuwde hei naar binnen gekaatst. Plots horen we gestommel onder het bureau van Fernand. Het ventilatierooster wordt losgewrikt en het hoofd van Bert verschijnt.)

BERT Yes! Yes! Gelukt!

(Dan wordt het rooster weggeschoven en Bert komt tevoorschijn. Hij kijkt onderzoekend en dan teleurgesteld om zich heen.)

BERT Shit! Ik ga hier toch niet sneuvelen in het zicht van de meet zeker.

(Dan horen we plots boven de stem van een nieuwslezer op de radio.)

STEM Goedemorgen. Het is 8 uur. Het nieuws. Eerst de hoofdpunten ...

(Bert kijkt vertwijfeld om zich heen, plaatst het ventilatierooster terug en zoekt een plaats om zich te verstoppen. Hij neemt eerst de deur naar de keuken, twijfelt, probeert de volgende en verschuilt zich dan in de berging. Greta komt de trap af. Ze heeft een nachtkleed aan en is duidelijk slecht gezind. Ze gaat naar de keuken, haalt borden, bestek, brood, boter en begint de tafel met veel misbaar te dekken. De wekkerradio wordt uit gezet en Fernand, nog in pyjama komt zingend naar beneden.)

FERNAND ‘Mooi, het leven is mooi ...’ *(in zichzelf grinnikend)* Ik zou een goeie CVP’er zijn.

GRETA *(agressief)* Ik begrijp niet dat jij ’s morgens vroeg al kan staan zingen.

FERNAND *(neemt Greta speels vast, maar zij weert hem kwaad af)* Maar mijn lieve Greta, ik ben gewoon gelukkig. Als straks mijnheer Simonis, die man van het ‘Bestuur voor het Gevangeniswezen’ is langs geweest dan is mijn promotie zo goed als zeker in orde en vanavond komen jouw zus en haar nieuwe vriend met ons kerstavond vieren. Waarom zou ik dan niet gelukkig mogen zijn?
(Greta bromt wat in zichzelf) Ik dacht dat jij ook wel blij zou zijn, zoetje?

GRETA *(helemaal niet blij)* Natuurlijk ben ik blij.

FERNAND Dan is het goed, zoetje. Zet jij de koffie en smeer de boterhammekes maar, dan ga ik me alvast aankleden.

GRETA Ik hoop maar dat ze niet te vroeg komen.

FERNAND Waarom niet? Betty kan je dan toch in de keuken helpen met de voorbereidingen van het kerstdiner?

GRETA Waarom denk je dat ik hoop dat ze niet te vroeg komen? Juist omdat onze Betty weer met alle geweld zal willen helpen.

FERNAND Maar dat is toch perfect. Dan kan jij het wat rustiger aan doen.

GRETA Oh nee, geen sprake van, Betty komt niet in mijn keuken.

FERNAND Maar ...

GRETA Nee, Fernand, nee, nee en nog eens nee. Ze komt er niet in.

FERNAND Okee, okee, maak je maar niet dik, zoetje.

GRETA Ze kan niet eens een ei bakken zonder dat de brandweer er aan te pas moet komen.

FERNAND Ze bedoelt het goed, Greta.

GRETA Ga jij je maar aankleden.

FERNAND Ik ben al weg.

(Fernand verdwijnt naar boven. Dan wordt er op de deur die naar de gevangenis leidt geklopt. Greta kijkt verbaasd op de klok en gaat open doen. Eugène, de hoofdcipier komt binnen. Hij omhelst Greta onstuimig en begint haar hartstochtelijk te kussen.)

EUGENE Oh Greta, muisje, ga niet weg, laat me niet alleen. *(Greta probeert zich los te maken, maar Eugène laat haar niet gaan)* Oh muisje, ik ga je verschrikkelijk missen.

GRETA Gène, in godsnaam, hou op, Fernand is boven.

STEM FERNAND Wie is daar, Greta?

GRETA *(terwijl Eugène haar bijna de kleren van het lijf rukt)* Het is Eugène, Fernand.

STEM FERNAND Zeg maar dat ik dadelijk kom.

EUGENE Ik kan niet zonder jou, muisje.

GRETA En ik niet zonder jou.

EUGENE Hou me vast, Greta, en kus me zoals je me nog nooit gekust hebt.

GRETA Maar Gène, ik ruik nog naar de slaap en ik heb mijn tanden nog niet gepoetst.

EUGENE Dat windt mij nog meer op. *(Greta kust hem)* We moeten iets doen, Greta.

GRETA Maar wat?

EUGENE Ik weet het niet.

GRETA Ik zou tegen die man van het ‘Bestuur voor het Gevangeniswezen’ stiekem kunnen zeggen dat alles hier niet zo vlot verloopt als Fernand het wil doen uitschijnen: dat de gevangenen slecht behandeld worden bijvoorbeeld, dat ...

GENE *(onderbreekt haar)* Dat kunnen we niet maken.

GRETA Waarom niet?

GENE Omdat ik ook mijn eergevoel heb, natuurlijk!

GRETA Maar ik wil je niet kwijt!

GENE Ik jou ook niet, muisje. We bedenken wel iets.

GRETA Je moet nu gaan. Fernand kan ieder moment uit de badkamer komen.

EUGENE Waarom vertellen we het hem niet?

GRETA Je bent gek.

EUGENE Ja, ik ben gek op jou, muisje.

GRETA Ga nu. (*werkt hem de deur uit*) We spreken er later nog wel over.

FERNAND (*komt naar beneden*) Wat was dat allemaal met Gène?

GRETA (*begint koffie te zetten en een enorme stapel boterhammen met preskop te smeren*) Hij was een beetje ongerust omdat hij niet weet wat er hier allemaal gaat gebeuren als jij wordt overgeplaatst.

FERNAND Gène ongerust? Dat geloof je toch zelf zeker niet. Wees er maar van overtuigd dat Gène de eerste zal zijn die een gat in de lucht zal springen als wij dat van ons gekeerd hebben.

GRETA (*in zichzelf*) Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn.

FERNAND Zei je iets, zoetje?

GRETA (*kribbig*) Neenee.

FERNAND (*bekijkt haar onderzoekend*) Ben je ziek? Je ziet er zo verhit uit.

GRETA Je meent het. Verhit? Ik? Dat zal dan van de stress zijn. De stress van de komende verhuizing.

FERNAND Wat scheelt er toch met jou, Greta? Al bijna twintig jaar ben ik directeur van dit klein ‘prisonneke’ en nu ik eindelijk de kans krijg om hogerop te geraken schiet jij in de stress. En het is trouwens nog niet zeker of ik die promotie wel ga krijgen. Mijnheer Simonis van het ‘Bestuur voor het Gevangeniswezen’ moet zijn definitief rapport nog opstellen.

GRETA (*hoopvol*) Bedoel je dat het nog kan mislopen?

FERNAND Normaal gezien niet of er zou al iets heel ergs moeten gebeuren. ... Ik krijg de indruk dat jij helemaal niet graag hebt dat ik die promotie krijg.

GRETA (*gelaten*) Toch wel, toch wel.

FERNAND Zoetje, hier heb ik jaren op gewacht. Het is de kans van ons leven. Binnenkort ben je de vrouw van een BV: Fernand De Bleeckere, directeur van Vorst, Lantin of St.-Gillis.

GRETA (*toegeeflijk*) Natuurlijk gun ik het je van harte. Maar het gaat plots allemaal zo snel. En dan Betty die straks komt met haar nieuwe vrijer, en Nadia die niets van zich laat horen.

FERNAND Nadia heeft haar eigen leven, zoetje.

GRETA Maar waarom moet dat juist in Amerika zijn?

FERNAND Dat is haar keuze geweest, daar hebben wij geen uitstaans mee.

GRETA (*kribbig*) Dat weet ik ook wel, ik ben alleen een beetje depressief, dat is alles. Het vallen van de bladeren.

FERNAND (*Fernand kijkt ostentatief naar buiten waar geen boom, laat staan een blad te zien is*) Het vallen van de bladeren, in december? (*Greta begint te lachen*) Allez, vooruit, ga je aankleden.

GRETA Wat wil je graag tussen je boterhammen vandaag?

FERNAND Greta, zoetje, het is woensdag! Preskop natuurlijk!

GRETA Ik weet het wel, ik plaag je alleen maar een beetje. Dat moet toch uniek zijn, een man die alle werkdagen iets anders tussen de boterham moet hebben, maar elke week volgens hetzelfde schema: de maandag muizenkeutelkes, de dinsdag perensiroop, de woensdag preskop, de donderdag pruimengelei en de vrijdag hazelnotenchocopasta met belegen kaas.

FERNAND Ik ben nu eenmaal een ‘speciale’, zoetje.

GRETA Ja, dat weet ik.

FERNAND Allez, ga je nu aankleden.

GRETA Jaja. (*zucht*) Ik heb nog zoveel te doen.

FERNAND Betty kan je toch ... laat maar. Ik heb nooit begrepen waarom jullie twee zo slecht met elkaar kunnen opschieten.

GRETA (*kribbig*) En ik heb nooit begrepen waarom jullie twee zo goed met elkaar kunnen opschieten.

FERNAND Ik moet gaan, zoetje. (*neemt nog een boterham van de intussen enorme stapel*) Het is toch verdomd gemakkelijk als je zo kort bij je werk woont. Je kan af en toe eens binnen springen voor een boterhammeke en een tas koffie.

(Hij geeft haar een kus en gaat af langs de deur naar de gevangenis. Greta begint af te ruimen en de ontbijtboel, behalve de stapel boterhammen en de pot koffie, naar de keuken te brengen. Als ze af is in de keuken komt Bert tevoorschijn uit de berging. Hij kijkt om zich heen.)

BERT Nu of nooit! *(hij loopt naar de deur van de inkomhal maar botst op Greta die net uit de keuken komt)*

GRETA *(slaakt een gillette)* Wie bent u? Wat doet u hier?

BERT *(in paniek)* Ik ben ..., ik ben ...,

GRETA Ah, u bent dus ...

BERT *(knikt, in paniek)* Jaja ...

GRETA *(glimlachend)* Mijnheer Simonis, die mijnheer van het ‘Bestuur voor het Gevangeniswezen’ natuurlijk.

BERT ‘Bestuur voor het Gevangeniswezen’? Jaja, natuurlijk, jaja, die! Mijnheer Simonis. Aangenaam. Ik ben al heel vroeg gearriveerd en mijnheer Bauwens, de hoofdcipier heeft me binnengelaten en nu had ik net zin in een tas koffie en mijnheer De Bleeckere, uw man dus, zei tegen me dat ik hier een tas mocht komen halen. *(opgelucht omdat hij er zich uit heeft weten te praten)* Hè, een lekkere tas koffie, daar had ik nu net zin in.

GRETA *(grijpt deze kans)* Waarom gaat u niet even zitten, dan schenk ik u een heerlijke tas koffie in.

BERT Euh, ... ik heb eigenlijk niet zoveel tijd.

GRETA Onzin.

BERT Maar ...

GRETA *(bevelend)* Ga zitten.

BERT *(gaat met tegenzin zitten)* Omdat u zo aandringt.

GRETA Hèhè. Melk en suiker?

BERT Graag.

GRETA Dus u bent de man die moet beslissen of Fernand straks promotie krijgt en directeur van Sint-Gillis wordt?

BERT Euh, 't is te zeggen.

GRETA Eigenlijk is het toch wel een beetje gek dat hij zo hoog op jullie lijstje staat en voor promotie in aanmerking komt terwijl er euh, ... terwijl er toch regelmatig van alles scheef loopt hier.

BERT Oh ja?

GRETA Jaja, de meeste gevangenen zijn helemaal niet graag hier ...

BERT Dat kan ik me indenken, ja.

GRETA ... want de meeste cipiers zijn helemaal geen lieverdjes.

BERT *(met haar meegaand)* En het eten is ook niet altijd om over naar huis te schrijven.

GRETA Als ze al naar huis mogen schrijven natuurlijk. Nee, het leven is hier voor de gevangenen alles behalve een pretje.

BERT U zegt het, u zegt het.

GRETA *(verwonderd)* U bent blijkbaar al goed op de hoogte.

BERT Euh, ... ik heb daarnet al even met één van de gevangenen kunnen praten.

GRETA Dan heeft u heel wat geluk gehad dat u er nog eentje hebt kunnen aantreffen, want naar buiten gaan is hier veel gemakkelijker dan naar binnen komen.

BERT Nu overdrijft u toch wel een klein beetje, mevrouw De Bleeckere.

GRETA Bij wijze van spreken natuurlijk.

BERT Voor zover ik weet is er nog nooit iemand in geslaagd om van hier uit te ontsnappen.

GRETA Maar er zijn toch al verschillende pogingen geweest en de dag dat het iemand zal lukken is niet meer ver af, dat geef ik u op een briefje.

BERT (*ongemakkelijk*) Ik, ik moet maar weer eens aan het werk gaan.

GRETA Natuurlijk, ik ook. We krijgen bezoek vanavond van mijn zus en haar nieuwe vriend en ik moet nog een heleboel voorbereidingen treffen, maar ik zal me eerst maar eens gaan aankleden.

BERT Dan zal ik u zeker niet langer ophouden.

GRETA (*vertrouwelijk*) Zeg maar niet tegen Fernand dat wij elkaar al gesproken hebben, hij zou het misschien verkeerd begrijpen.

BERT Dat zal ik zeker niet doen!

(Bert gaat naar de deur van de gevangenis, draait zich nog een keer om nog een uitgebreid afscheid te nemen van Greta. Hij wacht tot ze verdwenen is op de trap naar boven, wil dan naar de deur van de hal rennen, maar op dat moment gaat de deur van de gevangenis open en komen Fernand en Gène drukdoend op, Fernand met een dossier in de hand. Bert kan zich nog maar net op tijd opnieuw in de berging verstoppen.)

FERNAND (*schreeuwt*) En als ik je zeg dat we de sirene niet aanzetten, dan zetten we ze niet aan, begrepen?

GENE (*pruttelt tegen*) Maar dat zijn de voorschriften bij een ontsnapping.

FERNAND Nu moet je eens goed naar me luisteren, Bauwens: zolang ik hier directeur ben gebeurt er hier wat ik zeg dat er zal gebeuren.

GENE Niets dus.

FERNAND Gène, luister nu eens heel goed naar me. Er is niemand, maar dan ook niemand bij gebaat dat we die ontsnapping aan de grote klok hangen. Ten eerste ik niet, want dan zou mijn promotie wel eens in gevaar kunnen komen en ten tweede jij niet.

GENE Dat begrijp ik niet.

FERNAND Ik zou je dit eigenlijk nog niet mogen zeggen en dat heb ik ook aan de minister beloofd maar als ik straks ergens anders directeur word, dan is de kans heel groot dat jij mij hier mag opvolgen. Enfin, dat heeft de minister me toch te verstaan gegeven.

GENE Maar daar wist ik niets van. Ik, directeur?

FERNAND Gène, het is absoluut nog niet officieel, dus haal je nog maar niets in het hoofd. Trouwens, ik ben hier nog niet weg. Begrijp je nu waarom we die ontsnapping nog even stil moeten houden?

GENE Maar wat doen we dan wel?

FERNAND Om te beginnen vooral heel hard zwijgen. Ik wil niet dat de andere gevangenen en Greta hier iets van horen en zeker Greta niet, want als zij het weet dan weet straks heel Noord-Europa het en dan kunnen we het wel schudden. Ik heb trouwens de indruk dat ze niet graag heeft dat ik promotie krijg of dat ze om de een of andere reden niet graag van hier zou willen vertrekken. Ik vraag me af waarom.

GENE Ik zou het absoluut niet weten.

FERNAND En daarbij, het is Bert Verelst maar, een kleine oplichter en een sympathieke jongen. Het is geen Marc Dutroux.

GENE Maar we moeten toch iets doen!

FERNAND Kalm blijven, Gène. *(begint iets te zoeken in zijn bureau)*

GENE Wat zoekt u?

FERNAND Het instructieboekje ‘Wat te doen bij een ontsnapping’. Daar staan misschien een paar nuttige tips in.

GRETA *(is naar beneden gekomen)* Wat is er aan de hand? Wat zijn jullie aan het zoeken?

FERNAND Niets, niets. Ga jij nu maar vlug naar de supermarkt, zoetje. Je hebt nog een heleboel werk, dat weet je zelf ook wel. Je moet nog drank halen, worstenbroodjes, groenten, vlees, ijstaart Allez, vooruit! Tot straks! *(helpt haar ondertussen in haar jas en werkt haar vakkundig de deur uit)* Dat is al één zorg minder. *(wanhopig)* In de 15 jaar dat ik hier directeur ben is er nog nooit iemand ontsnapt en uitgerekend vandaag, nu mijn promotie bijna rond is trekt Verelst er van tussen. Hoe is hij in godsnaam kunnen ontsnappen, Gène, en wanneer?

GENE We weten het nog niet. We zijn zijn cel nog aan het onderzoeken.

FERNAND Wat denk je, zouden andere gevangenen hier iets mee te maken kunnen hebben?

GENE Voor zover we hebben kunnen nagaan niet. Verelst is nogal een eenzaat. Hij had bijna geen contact met de anderen.

FERNAND Dat is een meevaller. (*leest in zijn dossier*) Bert Verelst, 35 jaar, veroordeeld tot 10 jaar wegens medeplichtigheid aan een gewapende overval. Maar hij is altijd blijven beweren dat hij onschuldig is. (*we horen het geluid van een vertrekkende auto*)

GENE Wat was er ook weer precies gebeurd?

FERNAND Op het politiekantoor in X kwam er op een morgen een melding binnen dat er een gewapende bankoverval aan de gang was. Toen de politie bij het bankfiliaal arriveerde vonden ze er Bert Verelst bewusteloos op de stoep. Hij had een kous over zijn hoofd, een revolver in zijn hand en een deel van het geld in zijn zakken zitten. Toen ze hem later op het politiekantoor konden ondervragen beweerde hij dat hij van niets wist en dat hij waarschijnlijk moest neergeslagen zijn toen hij daar voorbij aan het wandelen was.

GENE Niemand geloofde hem natuurlijk.

FERNAND Natuurlijk niet. Alle bewijzen waren tegen hem, zelfs zijn vingerafdrukken zaten op de revolver. Maar wat hem uiteindelijk de nek heeft gekost was het feit dat de enige bankbediende die in het kantoor aanwezig was hem positief heeft geïdentificeerd. Hij was absoluut zeker van zijn zaak.

GENE Maar Verelst had toch een kous over zijn hoofd.

FERNAND Ja, en de bediende had de kous herkend, een paarse met een witte streep.

GENE Alles zo klaar als een klontje dus.

FERNAND Behalve dan dat Verelst nooit bekend heeft. En dat de politie de rest van het geld, het grootste gedeelte, nooit terug gevonden heeft.

GENE Wat was er dan gebeurd, volgens hen?

FERNAND De politie vermoedde dat ze met twee waren en dat de ene het kantoor is binnen gegaan terwijl de andere buiten op de uitkijk bleef. Ze moeten ruzie gekregen hebben en de tweede overvaller moet Verelst neergeslagen hebben en er met het grootste deel van het geld vandoor zijn gegaan.

GENE Maar waarom heeft Verelst dan nooit gezegd wie zijn partner was?

FERNAND Omdat hij zelf wraak wou nemen natuurlijk ... Of omdat hij inderdaad onschuldig is en echt niet weet wat er gebeurd is.

GENE Geloof je dat echt?

FERNAND Die zaak heeft me nooit lekker gezeten. Maar het is maar een gevoel.

GENE Had hij een strafblad?

FERNAND Hij was al een keer opgepakt, ja.

GENE Voor gelijkaardige feiten?

FERNAND Niet bepaald.

GENE Voor wat dan wel?

FERNAND Voor het ingooien van een ruit van een rijkswachtcombi tijdens een betoging in de Voerstreek.

GENE Een echt smeerlapke dus.

FERNAND (*minachtend*) Ja, een echt smeerlapke. ... Vooruit Gène, we moeten hem vinden. Neem jij een paar bewakers en kam het hele terrein uit en daarna de hele buurt, maar doe het discreet, de mensen in de buurt hoeven niet te weten dat er iemand ontsnapt is.

GENE Wat gaat u doen?

FERNAND Ik ga zo discreet mogelijk de hele gevangenis ondersteboven halen. Ik heb zo een vaag voorgevoel dat hij nog niet heel ver weg kan zijn. Vooruit, aan de slag. (*neemt een boterham van de stapel*) Neem ook een boterhammeke, Gène, dat ontspant en sterkt aan.

GENE (*neemt een boterham*) Wat zit er tussen?

FERNAND Het beste van wat de schatkamer van Moeder Natuur ons te bieden heeft.

GENE Chocopasta.

FERNAND Preskop natuurlijk!

GENE Ik had het kunnen weten, het is woensdag vandaag.

FERNAND Regelmaat in de voeding zorgt voor een optimale spijsvertering en een probleemloze ontlasting.

GENE Wie eet er nu preskop.

FERNAND Je zou er verstomd van staan.

GENE Ze mogen mij alles voorschotelen wat ze van een varken kunnen afschrabben, behalve preskop.

FERNAND Jij weet niet wat lekker is, Gène.

GENE Toch wel, toch wel.

(Fernand en Gène af via de deur van de gevangenis. We horen het geluid van een aankomende auto. Dan gaat de deur van de berging open en verschijnt Bert opnieuw.)

BERT Shit, dat valt dik tegen. Ik vrees dat ik mij hier een tijdje in het hol van de leeuw zal moeten proberen te verstoppen. *(Bert slurpt nog vlug aan zijn koffie en neemt een boterham van de stapel; lacht in zichzelf)* Aha, ze hebben toch aan mij gedacht. Een boterhammeke gaat er altijd wel in, zeker na een nacht hard labour. Benieuwd wat ze ertussen gestoken hebben. 't Is niet waar: preskop! Dat is pas chance hebben. Dat heb ik al jaren niet meer gegeten. Zoiets gezonds geven ze natuurlijk niet aan de gevangenen. *(neemt een hap)* Hmmm, lekker! Ik moet zeggen dat De Bleekere een heel pak in mijn achting gestegen is. *(Bert wil opnieuw naar de berging, maar dan gaat de deur van de hal plots open en komt Nadia binnen met een koffer.)*

NADIA *(verbaasd, maar vooral getroffen door een coup de foudre)*
Goeiemorgen.

BERT *(met open mond, nog zwaarder getroffen door diezelfde coup de foudre, weet niets uit te brengen. In de loop van het volgende gesprek slaan Amor, Eros en Cupido toe en worden Bert en Nadia hopeloos verliefd op elkaar) ...*

NADIA Wat is er? Nog nooit een vrouw gezien?

BERT Al lang niet meer. *(beseft dan wat hij gezegd heeft)* Al lang niet meer zo een mooie vrouw, bedoel ik.

NADIA (*gevleid, hem plagend*) Zou jij jezelf niet eens voorstellen?

BERT Natuurlijk, natuurlijk.

NADIA Je bent één van de cipers zeker?

BERT Natuurlijk, natuurlijk.

NADIA Wel dan?

BERT Ik ben, ik ben ... de hoofdcipier hier.

NADIA (*hem nog steeds plagend*) En heeft die hoofdcipier ook een naam?

BERT Natuurlijk, natuurlijk. Hij heet Gène. (*herstelt zich*) Ik bedoel, ik heet Gène, Gène Bauwens.

NADIA Aangename kennismaking, Gène. Wat scheelt er? Je bent zo gespannen.

BERT (*kijkt een beetje bang om zich heen*) Niets, niets. Een beetje stress, dat is alles. Het leven in een gevangenis is niet zo eenvoudig ... voor een cipier natuurlijk, voor een cipier natuurlijk! Haha!

NADIA Ja, stress, de ziekte van de tijd. Mensen laten zich van 's morgens vroeg tot 's avonds laat opjagen, nemen hun werk dan ook nog eens mee naar huis, vinden daar dan natuurlijk geen rust meer en schieten vanzelfsprekend in de stress. Ben jij ook zo iemand die zijn werk mee naar huis neemt, Gène?

BERT Ik? Ik ben al een hele tijd niet meer thuis geweest. (*wil zich herstellen*) Ik bedoel ...

NADIA Je gaat me toch niet vertellen dat je zelfs hier op je werk blijft slapen?

BERT (*hulpeloos*) Soms wel ja. (*glimlacht*) Noodgedwongen.

NADIA Ik zal er eens met mijn vader over spreken.

BERT Je vader?

NADIA Sorry, nu ben ik het die zich nog niet heeft voorgesteld. Nadia De Bleeckere.

BERT De ... De ... De Bleeckere?

NADIA Ja, maar met maar één keer 'De'.

BERT De dochter van ...?

NADIA De dochter van je baas.

BERT Ik wist niet dat mijnheer directeur kinderen had.

NADIA (*hem plagend*) Die heeft hij ook niet. Hij heeft er maar één en dat ben ik. (*verwonderd*) Heeft hij nooit over mij gesproken?

BERT Ik ben nog niet zo lang hier, juffrouw.

NADIA Nadia.

BERT Nadia.

NADIA Nog niet zo lang hier en toch al hoofdcipier?

BERT (*laat zich meeslepen*) Stropers zijn de beste boswachters.

NADIA (*verbouwereerd*) Oh?

BERT Dat was maar een grapje, ... Nadia.

NADIA Gelukkig maar ..., Gène.

(*Nadia en Bert kijken elkaar dolverliefd aan.*)

BERT (*ernstig*) Ik vind het jammer dat ik je nooit eerder ontmoet heb, Nadia. Waar was je al die tijd?

NADIA Ik woon al meer dan 5 jaar in Amerika.

BERT (*teleurgesteld*) Met je ... familie?

NADIA (*glimlachend*) Nee, alleen.

BERT (*hoopvol*) Alleen?

NADIA Ik ben uit België vertrokken omdat mijn relatie hier was afgesprongen. Ik ben in Amerika gaan studeren en ik heb er werk gevonden.

BERT En nu kom je de kerstdagen bij je ouders doorbrengen.

NADIA Ja, maar ze weten het niet. Het moest een verrassing voor hen blijven. Waar zijn papa en mama trouwens?

BERT Je moeder is inkopen gaan doen. Jullie krijgen bezoek vanavond.

NADIA En papa?

BERT Die is druk aan het werk, zoals altijd.

NADIA En jij, moet jij niet werken?

BERT Ik ben eventjes vrij ... (*in zichzelf*) nog maar heel eventjes.

NADIA Doe jij je werk graag?

BERT (*ontwikkend*) Nogal.

NADIA Heb jij nooit schrik tussen al die zware criminelen?

BERT Zware criminelen, dat is nogal een beetje overdreven. Er zitten ook heel aardige mensen tussen.

NADIA Meen je dat?

BERT Natuurlijk. ... Ik ben er zelfs van overtuigd dat er onschuldigen tussen zitten, slachtoffers zeg maar van een niet zo feilloos systeem.

NADIA Hoe bedoel je?

BERT (*aarzelend*) Neem nu ... euh ... Bert Verelst, een toffe gast die onterecht veroordeeld werd.

NADIA Hoe weet jij dat?

BERT Omdat euh, omdat hij het me zelf verteld heeft.

NADIA Ben je daar zeker van?

BERT *(beslist)* Honderd procent.

NADIA En jij gelooft een crimineel?

BERT *(heftig)* Het is geen crimineel.

NADIA Waarom zit hij dan in de gevangenis?

BERT Met jou is het ook niet gemakkelijk kersen eten.

NADIA *(hem plagend)* Vooral niet in deze tijd van het jaar.

(We horen de stem van Fernand. Hij schreeuwt nog enkele bevelen en staat op het punt om binnen te komen.)

BERT *(in paniek)* Daar is je vader!

NADIA Hij zal raar opkijken als hij mij ziet.

BERT *(terzijde)* En nog veel ‘raarderder’ als hij mij hier ziet. *(tot Nadia, een uitvlucht zoekend)* Oeioei, en ik ben nog niet klaar. Ik moest van hem het alarmsysteem hier in het huis controleren. We krijgen straks controle van iemand van het ‘Bestuur voor het Gevangeniswezen’ en je vader wil dat alles picobello in orde is. *(zenuwachtig naar de deur kijkend)* Ik ga vlug naar boven de slaapkamers doen, maar zeg het maar niet tegen je vader, anders wordt hij misschien weer kwaad. *(Bert loopt vlug naar de trap en Nadia kijkt hem een beetje verbaasd na. Op de trap draait Bert zich nog even om.)* Niks zeggen, hè?

NADIA Ik zal niks zeggen.

(Nadia gaat achter de deur die naar de gevangenis leidt staan, zodat Fernand haar niet kan zien als hij binnenkomt. Ze wil hem verrassen. Als Fernand binnenkomt springt Nadia achter op zijn rug.)

NADIA Kiekeboe!

FERNAND *(steekt zijn handen in de lucht)* Niet schieten, niet schieten!

NADIA Dag papsie!

FERNAND Nadiaatje? *(draait zich om)* Nadiaatje! Ben jij het echt? *(omhelst haar)*

NADIA In levende lijve, helemaal uit Amerika.

FERNAND Je ziet er geweldig uit. Hoe is het met je? Laat me je eens goed bekijken. Ben je al lang hier?

NADIA Net gearriveerd.

FERNAND Ben je ... euh ... alleen gekomen?

NADIA Zoals je ziet.

FERNAND (*een beetje teleurgesteld*) Je hebt dus nog niemand leren kennen.

NADIA Maar papsie toch.

FERNAND Je weet toch hoe graag je moeder en ik oma en opa zouden worden.

NADIA (*plagend*) Wat houdt jullie tegen om er nog een keer tegenaan te gaan? Jullie zijn allebei nog jong genoeg.

FERNAND Eerlijk gezegd hadden we toch eerder aan jou als de moeder van ons kleinkind gedacht.

NADIA Ik weet het wel, maar ik heb de man van mijn leven nog niet ontmoet ... (*terzijde en naar boven kijkend*) ... voorlopig toch nog niet.

FERNAND Je moeder zal binnen een uurtje wel terug zijn. Ze is naar de stad, inkopen doen. We krijgen gasten vanavond.

NADIA Op kerstavond?

FERNAND Je tante Betty komt dineren, met haar nieuwe vriend.

NADIA Heeft ze alweer een nieuwe vriend?

FERNAND Ja, en deze keer is het er eentje die haar zoon zou kunnen zijn, heb ik me laten vertellen.

NADIA Jullie hebben hem dus ook nog niet gezien.

FERNAND Nee, vanavond komt ze hem 'introduceren'. Maar ik kan hen natuurlijk nog altijd afbellen. Je tante zal het wel begrijpen als ik haar vertel dat

jij onverwachts bent komen binnenvliegen uit Amerika en dat we heel wat bij te praten hebben. Hoe lang is het ook alweer geleden dat we je nog gezien hebben? Twee jaar?

NADIA Bijna twee jaar, ja. Maar ze moeten voor mij niet wegblijven. Integendeel zelfs, ik ben wel een beetje nieuwsgierig naar de nieuwe aanwinst van tante Betty. Waar scharrelt ze die mannen toch allemaal op?

FERNAND Ze is lid van een paar vrijgezellenclubs. Betty was altijd al een buitenbeentje. Mensen die het niet weten geloven nooit dat zij en Greta twee zussen zijn. Ze zijn ook zo totaal verschillend: je tante Betty zo ongebonden, eerder losbandig en impulsief, en je moeder zo beheerst, zo rustig, zo trouw, zo volwassen, zo ...

NADIA Zo saai.

FERNAND Dat heb ik niet gezegd.

NADIA (*plagend*) Maar met jou heeft ze dan ook het prijsbeest bij uitstek aan de haak geslagen, eh papsie?

FERNAND (*een beetje verlegen*) Ach, ze mag niet klagen. Ze komt hier zeker niets tekort.

NADIA Des te beter.

FERNAND Vertel me eens hoe het met je gaat.

NADIA Heel goed.

FERNAND Je ziet er echt geweldig uit. Ik ben zo blij je te zien, kindje.

NADIA Waarom schrok je dan zo? Is er iets aan de hand?

FERNAND (*te snel*) Neenee. Ik heb het alleen ontzettend druk (*neemt het boekje 'Wat te doen bij een ontsnapping' van het bureau*) Luister eens, kindje, waarom ga jij je eerst niet wat opfrissen, hè? Je moeder is zo terug. We praten straks wel bij, want ik moet weer aan de slag. Goed?

NADIA Okee, papsie. (*geeft hem een kus*) Tot straks.

FERNAND Tot straks, honnepon. (*af naar gevangenis*)

BERT *(komt voorzichtig naar beneden geslopen)* Is hij weg?

NADIA Ja, hij heeft het blijkbaar nogal druk. Ik heb de indruk dat er hier iets aan de hand is. Weet jij daar iets van?

BERT *(zenuwachtig)* Ik? Maar nee. Er is niets aan de hand, helemaal niets. Wat zou er aan de hand moeten zijn?

NADIA Niets, maar jullie doen allebei zo vreemd, zo opgejaagd.

BERT *(slikt)* Dat, dat komt door jou, Nadia. Je papa is waarschijnlijk heel blij je te zien en ik, ... ik, oh Nadia, toen ik hier binnenkwam, toen wist ik het onmiddellijk: 'Bert', zei ik tegen mezelf, 'dat is ...'.

NADIA Bert? Maar je heet toch Gène?

BERT Huh? Ja natuurlijk. Bert is mijn tweede naam. Ik heet eigenlijk Gène-Bert, maar als ik tegen mezelf praat dan noem ik mezelf dikwijls Bert, dat klinkt zoveel mooier, vind ik.

NADIA Maar waarom laat je je dan niet gewoon Bert noemen?

BERT Om, ... om mijn moeder een plezier te doen. Ze vond het een fantastische naam. Haar vader heette ook zo en haar eerste lief ook, maar die is verdrongen toen hij zestien was, en ik heb haar op haar sterfbed moeten beloven om mijn naam nooit te veranderen.

NADIA Heb je liever dat ik je ook Bert noem?

BERT Neeneenee. Noem me maar Gène. ... Waar was ik ook weer gebleven?

NADIA Je was aan het vertellen dat je toen ik binnenkwam 'Bert' tegen jezelf zei.

BERT Oh ja. Toen je binnenkwam zei ik tegen mezelf: 'Bert', zei ik, 'Bert' of 'Gène' of 'Gène-Bert', ik weet niet meer hoe ik mezelf noemde, 'Gène-Bert', zei ik, 'Gène-Bert, dat daar dat is de vrouw van je leven'! *(kijkt haar stapelverliefd aan)*

NADIA *(kijkt hem ook stapelverliefd aan)* Meen je dat?

BERT Ja!

NADIA Ben je daar echt zeker van?

BERT Zo zeker als mijn naam euh ... Gène is!

(Bert en Nadia gaan langzaam naar elkaar toe. Ze vallen in elkaars armen en beginnen elkaar hartstochtelijk te kussen. We horen het geluid van een aankomende auto, maar Bert en Nadia horen dit blijkbaar niet. Enkele seconden later komt Herman Simonis voorbij het raam gewandeld. Hij ziet het vrijende koppeltje en bekijkt het tafereeltje vertederd glimlachend. Daarna gaat hij naar de voordeur en belt aan.)

BERT *(in paniek)* Oeioei, er wordt gebeld!

NADIA Ja, en dan?

BERT We zullen open moeten doen.

NADIA *(ironisch)* Iemand zal inderdaad de deur open moeten doen, ja. Scheelt er iets?

BERT Neenee.

NADIA *(gaat de voordeur openen; we horen haar stem in de hal)*
Goedemorgen mijnheer.

HERMAN *(komt de woonkamer binnen, gevolgd door Nadia)* Goedemorgen, jongelui. *(geeft hen een hand)* Ik ben Herman Simonis, inspecteur bij het 'Bestuur voor het Gevangeniswezen'. Ik heb een afspraak met mijnheer De Bleeckere, de directeur.

NADIA Dat is mijn vader.

HERMAN Ah zo, juffrouw De Bleeckere, *(kijkt schalks naar Bert)* of is het 'Mevrouw' De Bleeckere?

NADIA *(snel)* Neenee, het is nog steeds 'juffrouw' De Bleeckere. Ik zal vader even gaan roepen. *(af via deur gevangenis)*

HERMAN U bent natuurlijk de aanstaande schoonzoon van mijnheer De Bleeckere?

BERT *(glimlacht)* Neenee. *(terzijde)* Nog niet.

HERMAN *(naar de deur van de gevangenis kijkend)* Een bijzonder knappe jongedame, die juffrouw de Bleeckere, mijnheer euh ...?

BERT Bauwens, Gène Bauwens. Ik ben de hoofdcipier hier. *(lacht zenuwachtig)* Dat rijmt.

HERMAN Huh?

BERT Hoofdcipier en hier, dat rijmt.

HERMAN Ah ja? ... Dus u bent Gène Bauwens, de hoofdcipier ... hier. Ik heb al veel goeds over u gehoord, mijnheer Bauwens, maar ik moet eerlijk bekennen dat ik me u een stuk ouder had voorgesteld. U heeft blijkbaar een blitzcarrière gemaakt.

BERT Ja, als je hier éénmaal binnen bent geraakt, dan ga je niet zo snel meer weg. Zo goed is het hier.

HERMAN U weet ongetwijfeld waarom ik hier ben?

BERT Ik heb er van gehoord, ja.

HERMAN Wel, en als mijnheer De Bleeckere eenmaal vertrokken is, en niets lijkt me op het eerste zicht een promotie nog in de weg te staan, dan ziet het er voor u ook veelbelovend uit, als u begrijpt wat ik bedoel.

BERT Dat wist ik niet.

HERMAN We horen in Brussel alleen maar positieve geluiden over hoe jullie de boel hier aanpakken.

BERT We hebben dan natuurlijk ook alleen maar ‘modelgevangenen’ hier.

HERMAN Ik zou het bijna nog gaan geloven. *(constaterend)* En in al die jaren geen enkele geslaagde ontsnapping.

BERT *(ferm)* Geen enkele. Of het zou vandaag nog moeten gebeuren, natuurlijk. ... Grapje! *(kijkt zenuwachtig naar de deur van de gevangenis)*

HERMAN U bent een grappig jongmens, mijnheer Bauwens. Ik begin me eerlijk gezegd toch een beetje af te vragen of u misschien niet wat jong bent voor zo een verantwoordelijke functie als gevangenisdirecteur.

BERT Ik zou niets liever willen dan hier nog een tijdje te mogen blijven, mijnheer Simonis ... en liefst in een andere functie, ja.

HERMAN (*bekijkt hem scheef*) Bent u niet tevreden als hoofdcipier?

BERT (*achteruit naar de trap lopend*) Toch, toch, maar een mens moet altijd vooruit kijken, is het niet. Stilstaan is achteruit gaan, zegt men wel eens. (*zenuwachtig naar de deur kijkend*) Ik ben trouwens heel plichtsbewust, mijnheer Simonis. Ik controleer iedere dag persoonlijk het hele bewakingssysteem en daar ga ik dan ook onmiddellijk mee verder doen, als u het me niet kwalijk neemt. De plicht roept. (*af naar boven*)

HERMAN Tot gauw eens, mijnheer Bauwens. (*Bert draait zich nog een keer om*) Dat rijmt ook! (*Bert af*) Eigenaardig kereltje, die Gène Bauwens.

NADIA (*op langs deur gevangenis*) Papsie komt zo. (*kijkt om zich heen*) Waar is Gène?

HERMAN Hij is bezig met de controle van de beveiligingssystemen. Dagelijkse routine, zegt hij. Een aardige jongeman, die Gène Bauwens.

NADIA Ja hè.

HERMAN Kent u hem al lang?

NADIA (*lacht*) Nee, nog niet zo gek lang.

HERMAN Je vader en hij doen hier zeer goed werk. Dat is ook de reden waarom we er aan denken hen nog grotere verantwoordelijkheden te geven en ...

NADIA (*onderbreekt hem*) Gelooft u in gerechtelijke dwalingen?

HERMAN (*verwonderd*) Hoe bedoelt u?

NADIA Als ik u nu eens vertel dat er hier in de gevangenis een onschuldige opgesloten zit?

HERMAN U maakt een grapje.

NADIA Ik maak geen grapje, mijnheer Simonis. Er zijn sterke aanwijzingen dat er in deze gevangenis een man zit opgesloten die werd veroordeeld voor feiten die hij helemaal niet heeft begaan.

HERMAN Maar euh, ... hoe weet u dat, als ik zo nieuwsgierig mag zijn?

NADIA Ik euh, ... weet dat uit zeer goede bron.

HERMAN En over wie gaat het?

NADIA Over een zekere Bert Verelst. Hij werd veroordeeld voor een overval waar hij helemaal niets mee te maken had.

HERMAN En ik moet dat geloven?

NADIA U zou het tenminste kunnen onderzoeken.

HERMAN Dat zou ik kunnen doen, ja.

FERNAND *(op via deur gevangenis)* Mijnheer Simonis?

HERMAN Ah, mijnheer De Bleeckere. Aangenaam. *(ze geven elkaar een hand)*

FERNAND *(zenuwachtig)* Het genoeg is geheel aan mijn kant, mijnheer Simonis.

HERMAN Toch niet zenuwachtig zeker, mijnheer De Bleeckere?

FERNAND *(nog zenuwachtiger)* Helemaal niet, mijnheer Simonis.

HERMAN Uitstekend, want dat is ook nergens voor nodig. Mijn onderzoek is in feite alleen nog maar een laatste formaliteit.

NADIA Ik laat jullie maar alleen, ik moet me nog gaan opfrissen.

FERNAND Je doet maar kindje.

NADIA Dag mijnheer Simonis. Tot straks, papsie. *(af naar boven)*

HERMAN Dag juffrouw De Bleeckere. *(kijkt haar bewonderend na)*

FERNAND *(neemt een boterham van de stapel)* Ook een boterham met preskop en een tas koffie, mijnheer Simonis?

HERMAN Een tas koffie zal voorlopig wel volstaan, dank u. ... Een pracht van een meid, die dochter van u, mijnheer De Bleeckere.

FERNAND (*terwijl hij koffie inschenkt*) Ja, hè. Het is ons enig kind.

HERMAN En ik denk dat ze in zeer goede handen is bij mijnheer Bauwens.

FERNAND (*bekijkt hem niet-begrijpend*) Pardon?

HERMAN Uw dochter en Gène Bauwens, ze zullen een mooi stel vormen.

FERNAND (*onthutst*) Nadia en ...?

HERMAN Zeg niet dat u dat niet wist.

FERNAND Nee, dat wist ik niet. Gène en Nadia, hoe is het mogelijk? Nee, dat bestaat niet. U weet het absoluut zeker?

HERMAN Honderd procent. Ik heb hen, toen ik hier aankwam, betrapt in 'flagrante delicto', zoals dat zo mooi heet.

FERNAND Maar ze kennen elkaar toch nog niet.

HERMAN Dat wil toch helemaal niets zeggen.

FERNAND Nadia is nog geen half uur hier. Ze is net met het vliegtuig uit Amerika gekomen.

HERMAN Ja, de jeugd laat er tegenwoordig geen gras over groeien.

FERNAND De jeugd, de jeugd? Gène is een stuk ouder dan haar.

HERMAN Hij ziet er alleszins zeer jong uit.

FERNAND Dat had ik nooit van hem verwacht.

HERMAN Het is niet omdat u het niet verwacht dat het ook niet gebeurt.

FERNAND (*afwezig*) Ik kan er niet bij.

HERMAN (*mijmerend*) Ach, de liefde...

FERNAND Bent u zelf ook getrouwd, mijnheer Simonis?

HERMAN Nee, dat geluk heb ik nooit mogen smaken.

FERNAND Troost u, mijnheer Simonis, na een paar jaar is het vet toch min of meer van de soep.

HERMAN (*bekijkt Fernand ongelovig*) Bon. Ter zake. Ik heb u al gezegd dat mijn bezoek louter nog maar een formaliteit is.

FERNAND Daar was ik me niet van bewust.

HERMAN Kom, kom, mijnheer de Bleeckere. U heeft een uitstekende staat van dienst. Niets staat uw promotie nog in de weg. U leidt me rond, ik praat wat met de gevangenen en morgen kan u bij wijze van spreken uw koffers al beginnen te pakken.

FERNAND Vooruit dan maar. (*allebei af via deur gevangenis*)

BERT (*komt voorzichtig om zich heen kijkend naar beneden; opgelucht*) Oef!

NADIA (*komt achter Bert aan*) Zei je iets, Gène?

BERT Neenee.

NADIA (*verleidelijk*) Moet je vanavond werken?

BERT Euh, ... nee.

NADIA Ga je naar huis?

BERT Ik was euh ... alleszins niet van plan om hier te blijven, nee.

NADIA Heb je al plannen voor vanavond?

BERT Euh, ... nee. Waarom vraag je dat?

NADIA Het is kerstavond vanavond.

BERT Oh ja? Oh ja. Ik moet eerlijk bekennen dat ik ... euh ... de laatste tijd niet meer zoveel gepland heb.

NADIA (*verwonderd*) En waarom niet?

BERT Ik ben nogal veel hier geweest, ... hier op mijn werk dus.

NADIA (*bezorgd*) Je zou je misschien wat meer moeten ontspannen.

BERT Ik ben volop bezig met te ontsnappen ... euh ... met me te ontspannen, bedoel ik.

NADIA Waarom blijf je vanavond niet eten, dan kan je kennismaken met mijn tante Betty en haar nieuwe vriend.

BERT Ik weet niet of dat wel zo een goed idee is. Ik denk niet dat je vader me ook nog na zijn uren wil zien.

NADIA Ik dacht dat jullie zo goed met elkaar konden opschieten.

BERT Dat is ook zo, maar ...

NADIA Maar wat? Doe niet zo flauw. (*ernstig*) Je zou er mij een groot plezier mee doen.

BERT Maar euh ...

NADIA En na het eten doen we iets leuks. We ontsnappen aan de drukte ...

BERT (*terzijde*) Ontsnappen, ja, daar droom ik al lang van.

NADIA ... en we gaan naar de bioscoop. (*heeft ondertussen het plaatselijk reclameblaadje gevonden*) Wat vind je ervan? Ze spelen 'The Great Escape' met Steve McQueen.

BERT (*flauwtjes glimlachend*) Een goeie film.

NADIA Ja hè? Allez, komaan.

BERT Ik zou wel willen, maar ...

NADIA Wat houdt je dan tegen?

BERT (*schakelt plots over naar een ander onderwerp en neemt een boterham van de stapel*) Ook een boterhammeke?

NADIA Welke dag is het vandaag?

BERT (*verwonderd*) Woensdag.

NADIA Nee, dan liever niet.

BERT Wat heeft dat er nu mee te maken?

NADIA Woensdag is preskopdag.

BERT En jij lust geen preskop?

NADIA Alles van de koe, maar geen preskop.

BERT Het is nochtans lekker.

NADIA Als ik eraan gedacht had was ik op een maandag gekomen.

BERT Maandag?

NADIA Dan zijn het muizenkeutelkes.

BERT (*gaat verliefd naar haar toe*) Muizenkeutelkes, ook lekker. Vertel me over Amerika.

NADIA Daar eten ze geen muizenkeutelkes.

BERT Grapjas.

NADIA (*verliefd*) Ga met me mee naar Amerika.

BERT (*al even enthousiast*) Ja! En iedere avond gaan we dansen op Fifth Avenue, tot 's morgens vroeg!

NADIA (*droogjes*) En als we dan thuis komen zal ik boterhammen met preskop voor je smeren die je dan kan meenemen naar je werk.

BERT (*ontnuchterd*) Ja, ik zal werk moeten gaan zoeken.

NADIA (*plagend*) In Amerika zijn er ook gevangenis.

BERT (*lacht een beetje zuur*) Ik zou misschien wat anders kunnen gaan doen.

NADIA Maar misschien moeten we ons voorlopig toch nog maar niet te veel laten meeslepen.

BERT Je hebt gelijk. (*voor zichzelf*) Eerst moeten we hier zien weg te geraken.

NADIA Hoe bedoel je? (*we horen nu het geluid van een aankomende auto*)
Dat zal mama zijn!

BERT Huh? Je moeder? (*in paniek*) En ik heb nog zoveel te doen. Ik moet euh ... (*duikt onder het bureau en begint het ventilatierooster waarlangs hij ontsnapt is terug van zijn plaats te halen*) ... de nooduitgangen nog controleren!

NADIA (*verwonderd*) Wat doe je?

BERT Dit huis heeft verschillende nooduitgangen, wist je dat niet?

NADIA Nee.

BERT Dan weet je het nu. Ze zijn voor noodgevallen. Het woord ‘nooduitgang’ zegt het eigenlijk zelf al. Als er ooit iets ernstigs in de gevangenis zou gebeuren dan kan de familie van de directeur hier nog altijd langs ontsnappen.

NADIA Gek dat ik daar nog nooit iets van gehoord heb.

BERT Ik moet ze regelmatig controleren. (*nog steeds erg zenuwachtig*) Luister eens, Nadia, je zou me een groot plezier doen door je moeder nog niets over ons tweeën te vertellen, ze zou het niet begrijpen. We hebben niet zo een goede relatie. We liggen elkaar niet zo. Wil je dat voor me doen? Alsjeblief?

NADIA Als je dat echt wil.

BERT Dat is lief van je.

NADIA Maar ik vind toch dat jullie binnenkort eens ernstig met elkaar zouden moeten praten. Mama komt soms misschien wat bazig over en af en toe taterst ze wat veel, maar het is best een aardige vrouw, Gène.

BERT (*gehaast*) Okee, okee, ik geloof je, maar nu even niet, okee?

NADIA Okee.

BERT (*verdwijnt in de tunnel maar steekt onmiddellijk daarna zijn hoofd weer terug naar buiten*) En vertel haar ook maar niet dat ik de nooduitgangen aan het controleren ben! We mogen haar niet nodeloos ongerust maken.

NADIA Okee, baas.

(Bert af via 'nooduitgang' en Greta onmiddellijk daarna op. Ze is beladen met een heleboel boodschappentassen.)

NADIA Dag mama!

GRETA *(schrikt en draait zich verrast om en laat daarbij een deel van haar boodschappen vallen; dan overenthousiast)* Kindje! Wat doe jij hier? Kom aan mijn hart! *(moeder en dochter omhelzen elkaar)* Ben je al lang hier? Laat me je eens goed bekijken. Maar kindje toch.

NADIA Dag mamaatje.

GRETA Je ziet er goed uit kindje. Heeft papa je al gezien?

NADIA Ja hoor, maar hij heeft het blijkbaar erg druk Het schijnt dat hij promotie gaat krijgen?

GRETA *(ontwijkend)* Ja. ... *(begint weer te ratelen)* Maar kindje toch. Wat een verrassing, en dat op kerstavond. En net nu je tante Betty en haar nieuwe vriend Theo op bezoek komen.

NADIA Ik weet het.

GRETA We kunnen hen nog altijd afbellen.

NADIA Dat hoeft niet, mama. We maken er een gezellige avond van met de hele familie. En ik ben eerlijk gezegd nogal benieuwd naar wie tante Betty nu weeral opgescharreld heeft.

GRETA Ach, onze Betty. Hoe lang blijf je, Nadia, kindje?

NADIA Ik dacht eerst maar een paar dagen te blijven, maar *(geheimzinnig lachje)* wie weet blijf ik wel wat langer hangen.

GRETA *(nieuwsgierig)* Is er iets dat ik moet weten?

NADIA *(glimlachend)* Nee hoor. Alles op zijn tijd, mama.

GRETA *(barst weer los)* Kom bij me aan tafel zitten en drink een tas koffie en vertel me alles over Amerika. Hoe is het leven daar? Heb je veel vrienden? Heb je nog geen vaste vriend? Word ik ooit grootmoeder? *(schuift de stapel boterhammen naar Nadia toe)* Hier, neem een boterhammetje.

NADIA Nee, dank je, mama, liever niet.

GRETA (*zucht*) Natuurlijk, hoe kon ik het vergeten, 't is woensdag vandaag.

NADIA Preskopdag.

FERNAND (*op via deur gevangenis*) Zei er iemand preskop?

GRETA Fernand, Nadia is hier!

FERNAND Ik weet het, zoetje.

GRETA Is het niet heerlijk, ons kleine gezinnetje weer eens helemaal samen?

FERNAND Wat ook heerlijk is, dat is op tijd en stond een boterhammeke met preskop. (*neemt een boterham*) Die kan ik op dit ogenblik wel gebruiken. Die mijnheer Simonis is me het hemd van het lijf aan het vragen. (*schuift de stapel boterhammen in de richting van Nadia*) Neem een boterhammeke, Nadia.

NADIA Nee, dank je papsie.

GRETA (*verwijtend*) 't Is woensdag, Fernand.

FERNAND Je hebt er precies minder gesmeerd dan anders.

GRETA Nee, toch niet. Wat is er vandaag toch met je, Fernand? Je bent zo nerveus, dat ben ik van jou niet gewoon. Heeft het te maken met die mijnheer Simonis? Is er iets?

FERNAND (*heftig*) Nee, wat zou er moeten zijn?

GRETA (*hoopvol*) Gaat de promotie misschien niet door?

FERNAND Ach mens, zwijg!

NADIA Oei, papsie is geloof ik toch niet in zijn gewone doen.

FERNAND Sorry, kindje, dat was niet de bedoeling.

GRETA Kom, Nadia, we gaan je koffers uitpakken en je kamer in orde brengen, dan kan je me ondertussen alles vertellen over Amerika. We hebben je zo gemist, kindje. (*uit de hoogte naar Fernand*) En je vader zullen we voorlopig maar even gaar laten stoven in zijn eigen vet. (*Greta en Nadia naar boven*)

FERNAND *(hen nakijkend)* Sorry dat ik leef, zoetje. *(schenkt zich nog een tas koffie in en neemt nog een boterhammetje)* En toch heb je er minder gesmeerd dan anders. Of we hebben ratten in huis. Of kabouters.

GENE *(op langs voordeur)* Voorlopig nog niets te vinden, baas. Niemand heeft iets gezien en niemand heeft iets gehoord.

FERNAND Ah, daar is die schone mijnheer.

GENE *(kijkt niet-begrijpend achter zich)* Waar? Wie?

FERNAND Ik heb het tegen jou, Bauwens.

GENE Wat heb ik misdaan?

FERNAND ‘Wat heb ik misdaan’, durft hij dan nog te vragen, de schijnheiligeard. Niets, natuurlijk. Hou je niet van de domme, Gène, ik weet het van jou en ... *(kijkt naar boven)*

GENE *(onderbreekt hem angstig)* Huh?

FERNAND Dat had ik eerlijk gezegd van jou niet verwacht.

GENE Ik euh, ... ik euh ...

FERNAND Jullie dachten toch niet dat jullie het verborgen zouden kunnen houden?

GENE ’t Is niet wat u denkt.

FERNAND Ach, laat maar. Ik vind het trouwens niet zo erg en ik kan er vrees ik toch niets aan veranderen. Jullie zijn oud genoeg om te weten wat jullie willen. Als je er maar aan denkt haar in ere te houden want als ik klachten hoor krijg je het met mij aan de stok, begrepen?

GENE *(weet niet goed hoe hij het heeft en wat hij moet zeggen)* Ik zal eraan denken. Merci, Fernand, dat is heel fideel van je. ... Ik dacht dat je het niet zou begrijpen, dat je ontzettend kwaad zou worden.

FERNAND Dat kan ik later nog altijd worden, maar we hebben nu andere katten te geselen. Die mijnheer Simonis is een nogal nieuwsgierig ventje. Allez, vooruit, we mogen hem niet te lang alleen laten. *(af via deur gevangenis)*

GENE *(roept)* Secondje, Fernand, vlug een tas koffie pakken. *(wacht tot Fernand af is en gaat dan naar de trap; fluisterend)* Greta! Psst! Greta! Psst!

GRETA *(komt een beetje ongerust naar beneden)* Gène? Gène, wat is er?

GENE *(verheugd)* Goed nieuws, muisje!

GRETA Ssst! Niet zo hard. Nadia, onze dochter is boven.

GENE Je raadt het nooit, muisje!

GRETA Ssst! Stil toch.

GENE Ik heb met Fernand gepraat en ...

GRETA En wat?

GENE Hij ... hij weet het van ons twee ...

GRETA Wat???

GENE ... en hij vindt het niet erg!

GRETA Wat???

GENE Hij zei: 'Ik vind het trouwens niet zo erg en ik kan er vrees ik toch niets aan veranderen. Jullie zijn oud genoeg om te weten wat jullie willen'.

GRETA *(verbouwereerd)* Hij vindt het niet erg?

GENE *(blij)* Nee!

GRETA *(kwaad)* Hij vindt het niet erg! De rotzak!

GENE Maar dat is toch geweldig.

GRETA Oh ja? Zou jij het zo geweldig vinden als jouw vrouw er geen problemen mee zou hebben dat jij iets zou hebben met een andere vrouw?

GENE Maar ik ben toch helemaal niet getrouwd.

GRETA Maar veronderstel eens dat je getrouwd zou zijn ...

GENE ... en mijn vrouw zou zeggen: 'doe maar op'? Ik zou me niets heerlijkers kunnen voorstellen. De vrijheid om te gaan en te staan waar ik wil, om vrouwen te kunnen hebben waar ik wil en zoveel ik wil? Beeld je dat eens in!

GRETA (*woest*) Oh, mannen! Snap je dan niet met dat kabouterverstand van je dat ik me gekwetst voel?

GENE (*niet-begrijpend*) Gekwetst? Je zou juist blij moeten zijn!

GRETA Aarggh! Jullie mannen zijn allemaal hetzelfde. Dikke egoïsten! Maak dat je weg komt! Onder mijn ogen uit!

GENE Maar Greetje toch, muisje ...

GRETA Weg, zeg ik je! (*Gène druipt af met de staart tussen de benen. Greta ijsbeert kwaad door het huis en gaat dan vastberaden naar de deur van de gevangenis en roept nogal bevelend op Fernand*) Fernand! Fernand, kom hier! ... Hier, zeg ik je.

FERNAND (*gehaast op*) Wat is er, zoetje? Je weet toch dat ik het druk heb.

GRETA (*met de handen in de zij*) Ga zitten.

FERNAND Ja, zoetje.

GRETA Dus als ik het goed begrepen heb vind je het helemaal niet erg dat Gène een verhouding heeft met mij.

FERNAND (*lacht*) Met Nadia zul je bedoelen.

GRETA (*als aan de grond genageld*) Huh?

FERNAND (*uitleggend*) Je zei dat Gène een verhouding heeft met jou, maar je bedoelt Nadia.

GRETA (*helemaal de kluts kwijt*) Jaja, natuurlijk.

FERNAND Ik vind dat wel grappig, zo'n verspreking. (*schatert het nu uit*) Ik zie het al voor me: jij en Gène!

GRETA En waarom kan jij je dat niet voorstellen? Ik ben een aantrekkelijke vrouw.

FERNAND (*lacht nog harder*) Dadelijk ga je me nog vertellen dat je werkelijk iets hebt met Gène.

GRETA Natuurlijk heb ik niets met Gène. (*kwaad*) Nadia heeft iets met Gène. Dat beweert jij toch.

FERNAND Mijnheer Simonis heeft het me verteld. Hij heeft hen daarstraks betrappt. En als ik het goed begrepen heb begrijp jij niet dat ik dat niet erg vind. Zo is het toch?

GRETA Huh, ... ja.

FERNAND Geef me dan eens een goede reden waarom ik dat erg zou moeten vinden.

GRETA 't Is maar een cipier! Dat is toch niks voor haar.

FERNAND Hoezo, een cipier is niks voor haar. Wat scheelt er in 's hemelsnaam aan een cipier? Hoe denk je dat ik begonnen ben? Als directeur?

GRETA Maar, ... hij is zoveel ouder dan haar.

FERNAND En wat dan nog? Ik ben toch ook 10 jaar ouder dan jij en dat heeft toch nooit voor problemen gezorgd, of zie ik dat verkeerd?

GRETA Nee, maar ...

FERNAND Maar wat? Gène is geen slechte kerel, Greta. Hij zal alleszins een goede man zijn voor ons Nadia. (*lacht*) Als je het mij vraagt dan is de sukkelaar zelfs nog maagd!

GRETA Wablieft, Gène nog maagd? Geloof daar maar niks van. Allez, Fernand, waar heb jij je verstand zitten? Gène nog maagd, hoe kom je daar nu bij?

FERNAND (*monkelend*) Jij weet er precies meer van.

GRETA Hij ... hij heeft me zelf ooit verteld dat hij regelmatig iets met een of andere vrouw heeft.

FERNAND Wat vertel je me nu? Gène regelmatig iets met een of andere vrouw? Zo een knappe vent is het begot nu ook weer niet.

GRETA Gène is zeker niet lelijk. En, daarbij, als hij dan toch zo lelijk is, waarom laat je dan toe dat hij iets begint met ons Nadia?

FERNAND Wat heb jij eigenlijk tegen Gène?

GRETA Helemaal niets. Ik vraag me alleen maar af wat Nadia in hem ziet.

FERNAND Laat de natuur zijn gang maar gaan, Greta.

GRETA *(in zichzelf)* Dat doe ik ook.

FERNAND Wat zei je?

GRETA Niets.

FERNAND Wel dan?

GRETA Ik wil gewoon het beste voor ons Nadia.

FERNAND Ik toch ook, zoetje. Maar het is haar leven. *(geeft haar een kus)*
Laten we het vel van de beer maar niet verkopen ...

GRETA ... vooraleer hij geschoten heeft zeker? Jaja, 't is al goed. Ga maar weer aan het werk. Allez, vooruit. *(duwt hem de kamer uit en gaat zuchtend zitten)*

NADIA *(is naar beneden gekomen)* Wat is er allemaal aan de hand, mama?
(Greta zwijgt) Hadden jullie ruzie?

GRETA ... *(aarzelend)* ... Papa vertelde me dat jij iets zou hebben met Gène Bauwens?

NADIA *(lacht)* Hoe weet hij dat?

GRETA Mijnheer Simonis heeft jullie bezig gezien.

NADIA Ach mama, wat moet ik daarop zeggen? Toen ik Gène daarstraks voor de eerste keer zag sloeg mijn hart op hol en mijn verstand op tilt. En ik weet dat het wederzijds is.

GRETA Maar kindje toch, ben je daar wel zeker van? Ik bedoel, die Gène Bauwens heeft een niet al te propere reputatie.

NADIA (*bekijkt haar moeder*) U mag hem niet, hè?

GRETA Hoe kom je daarbij?

NADIA Gène vroeg me om u voorlopig niets over ons tweeën te vertellen omdat hij bang was voor uw reactie. Hij zei dat jullie elkaar niet zo lagen.

GRETA (*kwaad*) Wat zei hij? Dat wij elkaar niet zo goed lagen? Dat hij bang was voor mijn reactie? (*in zichzelf*) De gemene rotzak! (*tot Nadia*) We moeten eens ernstig met elkaar praten, Nadia. Zal ik je eens wat vertellen over die Gène Bauwens? Die Gène Bauwens is een viezerik!

NADIA Ik geloof u niet.

GRETA Oh nee? Zal ik het je bewijzen? Hij, ... hij heeft zelfs geprobeerd om ... om mij te versieren!

NADIA Wàààt???

GRETA (*klein*) Ik was natuurlijk wel een beetje geflatteerd, maar (*fel*) ik heb hem toen onmiddellijk en op niet mis te verstane manier op zijn plaats gezet. Zonder pardon! Hij is verliefd op me en dat kan ik natuurlijk wel een beetje begrijpen, maar omdat ik nooit heb willen toegeven probeert hij mij te raken door jou te verleiden.

NADIA (*vol ongeloof*) Huh? Heeft Gène geprobeerd om u te versieren?

GRETA (*troostend*) Ik begrijp dat het pijn doet.

NADIA (*hoofdschuddend*) Dan moet hij toch echt wanhopig geweest zijn.

GRETA (*scherp*) Je bent bedankt.

NADIA Sorry, zo bedoelde ik het niet, mama. Maar u bent toch een stuk ouder dan hij.

GRETA (*uit de hoogte*) Dat is me niet aan te zien.

NADIA Ik kan het niet geloven.

GRETA Gène Bauwens is een wolf in schaapskleren, liefje, neem dat maar van mij aan. Hij heeft al heel wat vrouwen versleten, maar mij heeft hij niet kunnen krijgen. Als je slim bent dan laat jij je ook maar beter niet inpakken door

zijn gladde praatjes. Zet hem uit je hoofd, kindje, dat is het beste wat je kan doen. *(gaat naar de deur van de hal)* Ik moet nog een paar boodschappen doen, binnen een uurtje of zo ben ik terug. Tot straks, kindje. *(terwijl ze afgaat)*
Mannen!

NADIA Tot straks. *(gaat zuchtend zitten)* Mannen!

BERT *(komt uit de ventilatieschacht gekropen)* Pst! Pst! Is ze weg?

NADIA *(bits)* Is wie weg?

BERT Je moeder.

NADIA Ja, ze is weg. Waarom wou je haar eigenlijk niet zien?

BERT Dat heb ik je toch al verteld. Omdat we elkaar niet zo liggen.

NADIA En dat is alles?

BERT Ja, natuurlijk. Dat is alles. Waarom?

NADIA *(geeft hem een klap in het gezicht)* Jij gemene bedrieger!

BERT *(onthutst)* Maar Nadia, wat is er?

NADIA Jij durft nog te vragen wat er is ook? Je weet verdomme heel goed wat er is. Je hebt eerst geprobeerd om mama te versieren en omdat dat niet gelukt is probeer je het nu maar met de dochter. Maar dat zal niet waar zijn, ventje!

BERT Nadia, werkelijk, ik weet niet ...

(Op dat moment komen Fernand en Herman vanuit de gevangenis naar binnen gewandeld. Fernand heeft Bert nog niet onmiddellijk in de gaten.)

FERNAND Een tas koffie zal ons deugd doen, mijnheer Simonis. En een boterhammeke met preskop natuurlijk. *(Pas dan krijgt Fernand Bert in het oog. Zijn mond valt open van verbazing en van schrik. Hij wordt even niet goed.)*

HERMAN U weet er blijkbaar goed weg mee, met die boterhammekes met preskop, bedoel ik. *(tegen Bert en Nadia)* Aha, juffrouw De Bleeckere en mijnheer Bauwens.

FERNAND *(totaal verbouwereerd)* Mijnheer Bauwens?

BERT (*onzeker, maar toch uitdagend*) Dag ... papsie!

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

(Het tweede deel begint daar waar het eerste geëindigd is.)

NADIA *(loopt wenend naar Fernand)* Oh, papsie!

FERNAND *(perplex nu hij Bert ziet)* Wat is er hier gaande?

HERMAN Ik zou zeggen nu ik u zo zie: ruzie! *(tot Bert)* Dat rijmt, is het niet, mijnheer Bauwens? *(tot Fernand)* Mijnheer Bauwens is een dichter, mijnheer De Bleeckere.

FERNAND *(slikt)* Mijnheer Bauwens?

HERMAN Jaja, mijnheer De Bleeckere. Mijnheer Bauwens, uw hoofdcipier ... hier èn de verloofde van uw dochter, heeft een heleboel verborgen talenten, wist u dat niet?

FERNAND Euh ...

BERT Maar voor het geval u het niet mocht weten: ze hebben nogal lang ‘opgesloten’ gezeten!

NADIA Oh, papsie!

FERNAND Wat is er kindje?

NADIA Ik weet niet wie of wat ik nog moet geloven.

FERNAND *(met ingehouden woede)* Ik zou die ... die ... die Gène Bauwens zeker niet vertrouwen, kindje.

BERT Maar Nadia, ik hou van je!

FERNAND Naar het schijnt heeft hij al heel wat vrouwen in het ongeluk gestort. Die ... die ... Gène Bauwens is een echte vrouwenzot.

BERT *(tot Fernand)* Ik hou van haar, ... papsie!

FERNAND *(scherp)* Ik ben je papsie niet!

BERT Nadia, ik zweer het je.

NADIA Waarom heb je dan geprobeerd om mama te verleiden?

FERNAND Wàààààt ?????

NADIA (*tot Fernand*) Mama zei me dat hij dat geprobeerd heeft.

FERNAND Jij smerige rat!

HERMAN (*probeert de gemoederen te bedaren*) Komkomkomkomkom ...

FERNAND Hoe durf je?

BERT Ik zweer u dat ik uw vrouw helemaal niets gedaan heb. (*een beetje overmoedig*) Ik zou haar zelfs niet eens durven aanraken ... nog met geen tang.

FERNAND Wàààààt???

NADIA Gène!

BERT Sorry, papsie.

FERNAND Noem me geen papsie, onderkruiper.

HERMAN Komkomkom, kinderen, geen ruzie maken.

NADIA Waarom zei mama dat dan?

BERT Dat weet ik niet. Misschien heeft ze last van een midlife-crisis of zit ze in de overgang en is ze een beetje jaloers omdat haar dochter zo een knappe jonge gast heeft weten te strikken.

FERNAND (*woedend*) Nu is het genoeg, Ver...

BERT Papsie, let op je woorden! (*Fernand weet zich te beheersen*) Ik geef alleen om jou, Nadia, je moet me geloven.

NADIA (*weer stapelverliefd naar Bert*) Ik geloof je, Gène.

HERMAN Ach, de liefde overwint alles. Kleine woordenwisselingen komen in de beste huishoudens voor, nietwaar, mijnheer De Bleeckere?

FERNAND (*ingehouden*) Toch, toch.

HERMAN *(tot Nadia en Bert)* Vooruit, geef elkaar een kus.

FERNAND Moet dat echt?

NADIA Natuurlijk, papsie.

BERT *(imiteert haar)* Natuurlijk, papsie.

HERMAN Wordt het voor ons geen tijd om eens terug in gang te schieten, mijnheer De Bleeckere? De jongelui kunnen hun plan nu wel trekken, denk ik.

FERNAND *(mompelt)* Natuurlijk, mijnheer Simonis. Daar twijfel ik geen moment aan. *(ingehouden tot Bert)* Maar ze zullen toch heel voorzichtig mogen zijn, begrepen?

BERT Begrepen.

HERMAN De jeugd van vandaag is veel beter voorgelicht dan wij dat in onze tijd waren, mijnheer De Bleeckere. Die begaan geen stommiteiten meer.

FERNAND Dat is hun ook aangeraden.

HERMAN A propos, nu we het toch over stommiteiten hebben, uw dochter vertelde me daarstraks dat er volgens haar in deze gevangenis een onschuldige zou opgesloten zitten.

FERNAND Wablief? Dat kan niet.

HERMAN Ik heb het natuurlijk ook maar van horen zeggen, maar ...

FERNAND In deze gevangenis zitten alleen maar criminelen die terecht veroordeeld zijn.

NADIA Het gaat om ene Bert Verelst. Gène vertelde het me.

FERNAND Dat zal wel.

NADIA Gène is er nochtans absoluut zeker van, hè Gène?

BERT Honderd procent.

FERNAND Verelst is zo schuldig als de pest.

HERMAN Ik zou hem toch wel eens willen spreken. (*wil af naar de gevangenis*)

FERNAND Dat kan niet!

HERMAN Hoe, dat kan niet?

FERNAND (*in paniek*) Ik bedoel, ... het is niet zeker dat hij in zijn cel zit. Het zou heel goed kunnen dat hij op dit moment aan het werk is, of in de bibliotheek zit, of gewassen wordt, of op wandel is begeleide wandeling, natuurlijk, begeleide wandeling!!!

HERMAN We vinden hem wel.

FERNAND Nee! Wacht! Ik ... euh ... ik zal hem wel even gaan halen. Ja, dat lijkt me het beste. Waarom wachten jullie hier niet gewoon even, dan zal ik hem wel even gaan halen, ja? (*Fernand af*)

HERMAN Uw vader is precies toch een klein beetje nerveus, juffrouw De Bleeckere.

BERT Het nieuws dat zijn dochter iets heeft met één van zijn cipiers is misschien toch wel wat harder aangekomen dan we op het eerste gezicht zouden kunnen vermoeden.

NADIA Zotteke! (*Nadia en Bert knuffelen elkaar*)

HERMAN (*bekijkt hen glimlachend*) Jullie zijn een mooi koppel. Ik hoop maar dat jullie dat ook goed beseffen.

BERT ‘Al spreek ik met de tongen van engelen en mensen: als ik de liefde niet heb, ben ik een galmend bekken of een schelle cimbaal’.

NADIA En ik zou niet weten wat ik met een walmend bekken of een schele cimbaal aan zou moeten vangen.

BERT (*als Nadia iets hiervoor*) Zotteke!

HERMAN (*mijmerend*) Ach, de liefde.

BERT Jaloers, mijnheer Simonis?

NADIA Heeft u ze nooit gevonden?

HERMAN Misschien heeft ze mij wel ooit gezocht maar heb ik het niet gemerkt.

NADIA Is er dan ooit iemand geweest met wie ...?

HERMAN Nee.

NADIA En ook nooit iemand op wie ...?

HERMAN Toch wel. *(voor zichzelf)* Ze heette Elizabeth. Maar ze was te vluchtig voor me. Ik kon haar niet vatten en ze glipte door mijn vingers. *(tot Bert en Nadia)* Hoofdstuk afgesloten.

NADIA *(tot Bert)* Arme man.

HERMAN Ach, ik vergelijk mezelf wel eens met een hond die, vanaf de dag dat hij geboren wordt, iedere dag opnieuw een verschrikkelijk pak slaag krijgt van zijn baas. Zo een beest weet ook niet hoe het is om te leven zonder dat pak slaag. Moest zijn baas hem een keer vergeten af te rammelen, de hond zou het, wie weet, zelfs missen. Om maar te zeggen dat alles went.

BERT *(tot Nadia)* Inderdaad, arme man.

HERMAN *(herpakt zich)* Maar vertel me nu eens wat dat eigenlijk allemaal is met die Bert Verelst.

BERT Eigenlijk is het allemaal heel simpel: Bert Verelst zit hier ten onrechte opgesloten.

HERMAN Dat soort verhalen heb ik al veel te dikwijls gehoord, mijnheer Bauwens.

BERT Maar in dit geval is het echt waar. Kijk, dit is wat er gebeurd is. Op een morgen wandelt Bert Verelst toevallig voorbij een bankkantoor. Plots komt er een kerel met een revolver in de hand naar buiten gelopen en dan gaat voor Bert het licht uit, letterlijk en figuurlijk, en als hij een uur later weer bij bewustzijn komt zit hij in de cel en wordt hij ervan beschuldigd een gewapende overval gepleegd te hebben.

HERMAN En wat vertelden de getuigen?

BERT Daar gaat het juist om. Er waren geen getuigen, alleen die bankbediende. Hij verklaarde dat hij was overvallen door een man met een revolver. Die droeg een jeans broek en een jeans jas en een kous over zijn kop, een paars-witte notabene. Als de overvaller er vandoor gaat loopt de bankbediende even later naar buiten en vindt op de stoep een bewusteloze man, in jeans, met paars-witte kous over de kop, met revolver en een deel van het geld van de overval in de hand. De bankbediende belt de politie en als die arriveert zegt de man: ‘Dat is de overvaller’, en Bert Verelst wordt afgevoerd en in een cel gegooid. Als hij bij bewustzijn komt ontkent hij natuurlijk alles, maar wordt later toch veroordeeld op basis van het getuigenis van de bankbediende. Zaak gesloten.

HERMAN *(kijkt bedenkelijk)* Hm.

BERT *(vol overgave)* Hij is gewoon het slachtoffer geworden van een toevallige samenloop van omstandigheden. De verkeerde man op het verkeerde moment op de verkeerde plaats. En de echte overvaller zag een kans om de schuld in de schoenen van een onschuldige te schuiven.

HERMAN En u bent er absoluut zeker van dat het zo gebeurd is als u vertelt?

BERT Zo zeker als één en één twee is.

HERMAN *(bekijkt Bert onderzoekend)* Hm.

BERT Hij heeft het me zelf verteld, meer dan één keer, en ik geloof hem. Bert Verelst is het slachtoffer van een gerechtelijke dwaling, daar ben ik absoluut zeker van.

(De deur van de gevangenis gaat open en Gène wordt geboeid naar binnen geduwd door Fernand. Gène ziet er niet erg happy uit en beiden zijn erg nerveus. Ook Bert is verrast als hij Fernand en Gène zo ziet en in het begin weet hij nog niet goed hoe te reageren op deze nieuwe situatie.)

FERNAND *(stelt Gène voor aan Herman)* Mijnheer Simonis, dit is euh ... Bert Verelst.

HERMAN Aha. Prettige kennismaking, mijnheer Verelst. Dus u bent de man die bij hoog en bij laag volhoudt hier onschuldig opgesloten te zitten.

GENE *(onzeker)* Euh ... ik ...

FERNAND *(geeft Gène een duwtje)* Zeg het nu maar, Verelst.

GENE *(met het hoofd naar beneden)* Ik ... euh ... ik zit helemaal niet onterecht opgesloten.

BERT Wààààt?

HERMAN Hoe bedoelt u?

GENE Net wat ik zeg.

HERMAN *(verwonderd)* Dus u bent helemaal niet onschuldig.

GENE Euh ... *(Fernand stoot hem weer aan)* ... nee.

BERT *(heftig)* Maar dat kan niet.

HERMAN Dus u heeft die overval wel degelijk gepleegd?

GENE *(wordt nog eens gepord door Fernand)* Ja.

BERT Maar dat is niet waar!

HERMAN Dus toen u tegen mijnheer Bauwens zei dat u hier onschuldig opgesloten zat, toen heeft u gelogen?

GENE *(na duwtje van Fernand)* Ja, toen heb ik gelogen.

BERT Maar dat kan niet. Hij liegt.

HERMAN *(geërgerd)* Wil u alstublieft vijf seconden uw mond houden, mijnheer Bauwens? Als mijnheer Verelst ons hier bevestigt dat hij die bank wel degelijk overvallen heeft ben ik toch wel geneigd hem te geloven.

BERT *(heftig)* Maar dat kan niet!

HERMAN Mijnheer Bauwens, zal het gaan ja?

NADIA Gène, asjeblief.

HERMAN Hij zal zelf toch wel het beste weten wat hij gedaan heeft, of niet soms? Waarom zou iemand zichzelf valselijk beschuldigen, kunt u me daar een goede verklaring voor geven?

BERT Euh ... nee. Misschien wil hij alleen maar indruk maken op zijn medegevangenen, om er toch een beetje bij te horen.

HERMAN Mijnheer Bauwens, alstublieft!

BERT Maar waarom heeft hij dan tegen mij altijd gezegd dat hij onschuldig was, en niet één keer, maar tientallen keren.

FERNAND Hij dacht door vol te blijven houden dat hij onschuldig was op een beetje clementie van de rechter te kunnen rekenen en naderhand van de cipiers, is het niet Verelst? *(geeft Gène weer een duwtje)*

GENE Euh ... ja, ja.

FERNAND *(trionfantelijk)* En toen hij zag dat het allemaal niets uithaalde heeft hij uiteindelijk besloten om toch maar de waarheid te vertellen, is het niet Verelst?

GENE *(kleintjes)* Ja, zo is het.

FERNAND *(opgelucht)* Voilà. Wou u nog iets vragen, mijnheer Simonis?

HERMAN Nee, dat is alles.

FERNAND Okee. We brengen Verelst terug naar zijn cel. *(tot Herman)* Gaat u mee?

GENE Moet dat nu echt? *(Fernand en Herman brengen een tegenstribbelende Gène naar de cel van Verelst)*

BERT Maar, maar Hij liegt, Nadia, zie je dat niet? Waarom zegt hij dat hij schuldig is als hij het niet is?

NADIA Ik ... ik weet het niet, Gène. *(twijfelt)* Jij bent er toch wel echt zeker van dat hij onschuldig is?

BERT Ik ben er honderd procent van overtuigd dat Bert Verelst onschuldig is, maar ik kan het niet bewijzen. Dat kan alleen de echte overvaller. *(probeert haar te overtuigen)* Bert Verelst is een echt koorknaapje, onschuldig, lief, betrouwbaar.

NADIA *(droogjes)* Zo ziet hij er alleszins niet uit.

BERT Schijn bedriegt, meisje. Onder een ruw uiterlijk gaat soms een zeer zacht karakter schuil.

NADIA Er is hier iets heel vreemds aan de gang, Gène. Ik voel het maar ik begrijp er geen snars van. Nog niet.

BERT Niets is wat het lijkt.

NADIA Wat bedoel je daar nu weer mee?

FERNAND (*terug op via gevangenis*) Bauwens, ik moet je spreken. Onmiddellijk.

NADIA Wat is er, papsie?

FERNAND Nadia, ga naar je kamer!

NADIA Alstublieft papa, ik ben geen kind meer.

FERNAND Het spijt me, meisje, je hebt gelijk, maar ik moet (*met minachting*) Gène hier dringend spreken. Onder vier ogen.

BERT Ga maar, schatje. ‘Papsie’ zal me niet opeten ... hoop ik.

NADIA (*gaat langzaam naar boven*) Roep me maar als jullie klaar zijn.

FERNAND (*kwaad*) En nu tussen ons, ventje.

BERT (*nerveus*) Ah, die papsie. (*biedt hem een boterham met preskop aan*) Eet nog een boterhammetje met preskop, papsie.

FERNAND (*dreigend*) Jij moet van mijn boterhammen met preskop afblijven, Verelst.

BERT Ze zijn nochtans heel lekker.

FERNAND Vandaar dat die stapel zo snel verminderde.

BERT Zelden heb ik zo lekkere boterhammen met preskop gegeten. Ik begrijp niet dat Nadia die niet lust.

FERNAND En je moet van mijn dochter blijven, Verelst.

BERT Maar wij houden van elkaar, papsie.

FERNAND Ten eerste ben ik je papsie niet, dat heb ik je al gezegd. Ik ben de papsie van Nadia. En ten tweede weiger ik te geloven dat mijn dochter verliefd is op een crimineel.

BERT (*quasi-verbaasd*) Maar ze is ook niet verliefd op een crimineel, ze is verliefd op mij.

FERNAND Je bent veroordeeld, Verelst.

BERT Maar ten onrechte.

FERNAND Als je haar nog met één vinger aanraakt, dan ... dan ...

BERT (*vult spottend aan*) Dan zal u aan mijnheer Simonis gaan vertellen dat er uitgerekend vandaag een gevangene ontsnapt is, dat u daar ook nog eens van op de hoogte was en dat u één van de bewakers zijn rol hebt laten spelen?

FERNAND (*verslagen*) Okee, jij wint, Verelst. Wat stel je voor?

BERT U zorgt ervoor dat mijn zaak heropend wordt en ik zorg ervoor dat Simonis nooit iets over een ontsnapping te weten komt.

FERNAND En Nadia?

BERT Echte liefde laat zich niet tegenwerken door een paar futiliteiten.

FERNAND Futiliteiten, een bankoverval?

BERT Als ik vrijgesproken word dan trouw ik met haar.

FERNAND Tegen die tijd wil ze je niet meer.

BERT Dat zullen we dan nog wel eens zien. Maar u vertelt haar niets over mij. Dat zal ik zelf wel doen, op het gepaste moment.

FERNAND Afgesproken. Maar jij houdt je voorlopig gedeisd. Je blijft hier in de berging zitten tot Simonis vertrekt en dan ga je weer terug naar je cel, zoals een brave jongen.

BERT Na een gesprek met Nadia.

FERNAND Okee. *(er wordt aan de voordeur gebeld)* Wie kan dat nu zijn? *(tot Bert)* Vooruit, de berging in.

BERT Eerst nog een boterhammetje met preskop. *(neemt een boterham en verdwijnt in de berging)*

FERNAND *(af in de hal)* Bettyke!

BETTY *(af in de hal)* Fernandke!

(Betty en Fernand op uit de hal. Betty is een vlotte, blitse meid van ca. 35 jaar, onconventioneel gekleed. Ze lijkt helemaal niet op haar oudere zus en het is meteen duidelijk dat Fernand altijd al een boontje voor haar heeft gehad.)

FERNAND Dag schoonzus. Het is altijd weer een plezier om jou te zien.

BETTY *(knijpt hem in de wangen)* Dag mijn lief klein Fernandke.

FERNAND *(een beetje opgelucht)* Ik zie dat je je nieuwe ... aanwinst toch niet hebt meegebracht.

BETTY *(spottend)* Toch wel hoor, maak je maar niet ongerust. We hebben hier niet zo ver vandaan autopech gekregen en Theo wacht nu op iemand van de garage. Ik ben alvast naar hier komen wandelen.

FERNAND Is het serieus, deze keer?

BETTY *(geeft hem speels een tik op de neus)* Zijn wij een klein beetje jaloers, Fernand?

FERNAND Ach, je weet dat toch dat ik je altijd graag heb gemogen.

BETTY *(glimlachend)* Ja, dat weet ik.

FERNAND Ik zou niet willen dat jij je met de eerste de beste in het ongeluk stort.

BETTY Dat doe ik ook niet, maar ik moet kunnen fladderen en dat is iets wat jij niet kunt begrijpen, heb ik al gemerkt. Hou jij je maar bij Greta, dat is de perfecte vrouw voor jij: oprecht, standvastig, trouw, net wat jij moet hebben.

FERNAND Je zal wel gelijk hebben.

BETTY Waar is Greta trouwens?

FERNAND Inkopen doen. Ze zal dadelijk wel terug zijn.

BETTY Prima, dan kan ik haar helpen in de keuken. Daarom zijn we ook wat vroeger gekomen.

FERNAND (*droogjes*) Daar zal ze zeker heel blij mee zijn. We hebben trouwens een kleine verrassing. Raad eens wie er vandaag uit Amerika is komen overwaaien?

BETTY (*verheugd*) Is Nadia hier?

FERNAND Goed geraden. Ze is boven aan het uitpakken. (*gaat aan de trap roepen*) Nadia, kom eens naar beneden, je tante Betty is er. (*tot Betty*) Ze zal dadelijk wel komen.

BETTY (*heeft Fernand al een tijdje staan bekijken*) Is alles eigenlijk wel goed met je, Fernand? Je ziet er zo gespannen uit.

FERNAND Niets bijzonders, Betty. We hebben vandaag een inspectie in de gevangenis en die is nogal belangrijk voor me, dat is alles. Daar is Nadia.

NADIA (*komt van de trap af*) Tante Betty!

NADIA Heel goed, tante Betty, dank u. (*kijkt even rond*) Waar is ... euh ...?

BETTY ‘Mijn minnaar’? Theo komt dadelijk wel. We hadden pech met de auto. Laat me je eens goed bekijken. En jij, ben jij nog altijd niet van de straat?

FERNAND (*sarcastisch*) Ze zijn er haar juist vanaf aan het halen.

NADIA Papsie! (*kijkt weer om zich heen*) Waar is Gène trouwens?

FERNAND Die is aan het doen waarvoor hij betaald wordt: werken! En dat ga ik ook doen. (*neemt nog een boterham met preskop*) Jij ook een boterham met preskop, Betty?

BETTY Preskop? (*slaat zich voor het hoofd*) Natuurlijk, het is woensdag! (*wordt lyrisch*) Graag wil ik een boterham met preskop, Fernand. Alleen daarvoor al zou ik speciaal op een woensdag op bezoek komen. (*neemt een boterham*)

FERNAND Jij bent de enige vrouw die ik ken die van boterhammen met preskop houdt. Bij Greta en Nadia moet je niet met preskop afkomen.

BETTY Ze weten niet wat ze missen. ‘Zo als de boterhammen met preskop bij Fernand De Bleeckere smaken, zo smaken ze nergens.’

NADIA *(met een gezicht vol afkeer)* Smaken, zeg dat wel.

FERNAND Ik moet weer aan de slag, Betty. *(Fernand af)*

BETTY Ga jij je gang maar, Fernand. Wij trekken onze plan wel. *(neemt een heel vies keukenschort uit haar tas en begint dit aan te trekken)*

NADIA Gaat u mama helpen, tante Betty?

BETTY Ik kan haar toch moeilijk het hele kerstdiner alleen laten klaarmaken. Je weet het misschien niet, maar ik heb altijd graag gekookt, alleen ben ik er niet altijd even goed in. Je moeder is op dat vlak alleszins meer getalenteerd en dat laat ze af en toe maar al te graag merken.

NADIA Gelukkig heeft iedereen zijn eigen talenten.

BETTY *(beslist)* En dat van mij is: mannen verslinden!

NADIA *(vol bewondering)* Verslijt u er echt zoveel als mama beweert?

BETTY *(kijkt haar quasi-kwaad aan)* Ik weet natuurlijk niet wat jouw moeder onder ‘veel’ verstaat, maar in mijn beste momenten draai ik er toch wel een stuk of drie per maand door. Wat mij in de keuken niet altijd lukt speel ik in de slaapkamer wel klaar, net zo makkelijk.

NADIA Hoor ik daar iets van verbittering in, tante Betty?

BETTY *(lacht)* Nee hoor.

NADIA Heeft u nooit de ware Jacob ontmoet?

BETTY De ware Jacob, dat is iets voor jonge meisjes zoals jij.

NADIA Maar in mijn geval heet hij niet Jacob, maar Gène, of eigenlijk Gène-Bert.

BETTY Gène-Bert? Wie heet er nu in godsnaam Gène-Bert?

NADIA Mijn Jacob. (*twijfelt even*) Tante Betty, hoe weet ik of het de ware is?

BETTY Dat weet je nooit, meisje, daar moet je gewoon een beetje geluk mee hebben. Maar er bestaan natuurlijk wel trucjes.

NADIA (*hoopvol*) Oh ja?

BETTY Als ze onmiddellijk beginnen met je te vertellen dat ze nog nooit een zo mooie vrouw gezien hebben dan weet je zo goed als zeker dat je met een leugenaar te doen hebt.

NADIA Maar ...

BETTY En om helemaal zeker te zijn vraag je hen ijskoud hoe lang het geleden is dat ze nog met een vrouw naar bed geweest zijn. Zeggen ze dat het al zo lang geleden is dat ze het zich niet meer herinneren, dan vergeet het maar.

NADIA (*bedrukt*) Oh.

BETTY Maar wat ik vertel is natuurlijk geen exacte wetenschap. Moeder hield Greta en mij altijd voor dat als we een man zochten we er voor moesten zorgen dat hij leek op een croissant.

NADIA Een croissant?

BETTY Ja, een beetje warm, een beetje vetzig, maar met een stukje chocolade erbij heel goed te pruimen.

NADIA (*lachend*) Heeft grootmoeder dat gezegd?

BETTY Ja. En 'op is op' heb ik er zelf bij gefantaseerd. Dan ga ik gewoon naar de bakker en haal mij een nieuwe.

NADIA Ik kan mij papsie toch moeilijk voorstellen als een croissant.

BETTY Die lijkt inderdaad meer op een schijf preskop. (*ze lachen allebei – we horen het geluid van een aankomende auto*)

NADIA Dat zal mama zijn.

BETTY Als ik je een goede raad mag geven: hou die Gène van je heel kort, zoals het gazon op een golfbaan. Als je mannen te veel vrijheid geeft hebben ze voor je het weet in ieder ander dorp in de buurt een andere vrouw zitten.

GRETA *(komt op via de hal. De twee zussen begroeten elkaar, zij het niet van harte. Hun relatie is eerder afstandelijk, koel, zonder genegenheid, een beetje vijandig zelfs, zeker van de kant van Greta.)* Wie we daar hebben.

BETTY Dag zus.

GRETA *(bekijkt de keukenschort van Betty)* Ben je thuis aan het verven, liefje?

BETTY *(laat het over zich heen gaan)* We zijn speciaal wat vroeger gekomen omdat ik dacht dat je wel wat hulp in de keuken zou kunnen gebruiken.

GRETA Dat had ik al gevreesd ja. Waar is het mannetje?

BETTY ‘Het’ heet Theo en ‘het’ is nog onderweg. We hadden autopech en ik ben alvast vooruit komen wandelen, speciaal om jou ...

GRETA ... in de keuken te kunnen helpen, ik weet het. Ga jij je maar eerst wat opfrissen, Betty, want zo te zien kan je een flinke opknapbeurt wel gebruiken.

BETTY Dat is misschien een goed idee. Tof dat je mij daaraan helpt denken.

GRETA Nadia zal je de badkamer wel wijzen, hè kindje?

NADIA Ja mama.

GRETA En haast je vooral niet, Betty, neem gerust je tijd.

BETTY Begrepen, chef, ik zal er rekening mee houden. *(Betty en Nadia naar boven)*

GRETA *(in zichzelf)* Mijn geluk kan niet op vandaag. Fernand die misschien promotie krijgt en onze Betty die mij komt helpen in de keuken. Huysentruut zou van haar nogal wat van kunnen leren. God weet wat mij vandaag nog allemaal te wachten staat.

STEM VAN GENE Hé, muisje!

GRETA *(kijkt verbaasd om zich heen)* Gène?

GENE *(komt uit de ventilatieschacht gekropen en kijkt behoedzaam om zich heen)* Dag muisje, ben je alleen? Ik mis je zo. *(wil haar kussen maar Greta bedenkt zich niet en geeft hem een klap in het gezicht)*

GRETA Daar, schoft die je bent!

GENE Maar muisje, wat doe je nu?

GRETA *(heftig)* Ik ben je muisje niet meer!

GENE Maar muisje ...

GRETA Hou op! Hoe durf je mij nog onder ogen komen nadat je Gène, ze is verdomme tien jaar jonger dan jij. Ze is nog maar een kind!

GENE *(verbaasd)* Waar heb je het over, muisje?

GRETA Over jou en Nadia natuurlijk. Ik kan het gewoon niet geloven. Rotzak! Ze is nog geen half uur in het land en jij hebt haar al in je klauwen.

GENE *(begint te lachen)* Maar dat is een misverstand, muisje.

GRETA Oh ja? Fernand heeft het me nochtans zelf verteld. Ontken het nu maar niet.

GENE Omdat hij niet beter wist. Hij dacht dat ik het was, maar ik was het niet.

GRETA Ik denk niet dat ik je kan volgen.

GENE Ik zal het je uitleggen, muisje.

GRETA Ik wacht.

GENE Vandaag, net nu mijnheer Simonis de gevangenis komt inspecteren, is er een gevangene ontsnapt, ene zekere Bert Verelst. Hij loopt hier ergens rond en geeft zich voor mij uit. Daarstraks is hij toevallig Nadia tegen het lijf gelopen en blijkbaar zijn ze halsoverkop verliefd geworden op elkaar.

GRETA Wàààt??? Dus als ik het goed begrijp loopt er hier ergens een struikrover rond die met mijn dochter aanpapt? Weet Fernand daarvan?

GENE Ja, natuurlijk.

GRETA En waarom weet ik dan van niets?

GENE We wilden het zo stil mogelijk houden. Je weet toch dat die Simonis hier rondloopt en ...

GRETA ... jullie waren bang dat ik mijn mond voorbij zou praten.

GENE Jij bent nu eenmaal ... euh ... nogal goed van de tongriem gesneden, zullen we maar zeggen.

GRETA Je bedoelt dat ik een viswijf ben.

GENE Nee, natuurlijk niet, dat heb ik niet gezegd, muisje, maar we wilden vooral onze promotie niet in gevaar brengen.

GRETA Maar zo een ontsnapte gevangene zou ons toch juist goed uitkomen.

GENE Greta, daar hebben we vanmorgen al over gehad. Trouwens, het is nu toch al veel te laat.

GRETA Hoe bedoel je?

GENE We hebben een spelletje gespeeld met Simonis en nu kunnen we niet meer terug.

GRETA Dat begrijp ik niet.

GENE Simonis heeft Verelst al gezien maar hij denkt dat het Gène Bauwens is en ik heb noodgedwongen de rol van Verelst gespeeld omdat Simonis die Verelst absoluut wou zien omdat de echte Verelst hem in de oren geblazen had dat hij onschuldig zou zijn. Als Simonis nu te weten komt dat Fernand en ik onder een hoedje hebben gespeeld met een ontsnapte gevangene dan hangen we allebei en kunnen we niet alleen onze promotie op onze buik schrijven maar dan mogen we allang blij zijn als we nog WC's mogen gaan poetsen in Lantin, om nog niet te spreken van opgesloten te worden in onze eigen gevangenis.

GRETA Mijn God, dan zitten jullie dus echt diep in de stront. Wat moeten we nu doen?

GENE Voorlopig niets, en jij al zeker niet. We moeten gewoon wachten tot Simonis vertrokken is en dan zullen we wel zien.

GRETA En Nadia dan? Ik kan haar toch niet in de handen van een bandiet laten zeker?

GENE Verelst zal haar zeker niets doen, die is tot over zijn oren verliefd op haar, maar als jij gaat rondbazuinen dat er hier een ontsnapte gevangene rondloopt dan kunnen we het wel zeker schudden. Dus mondje dicht, muisje. Kom eens hier. *(geeft haar een kus en Bert die aan de deur van de berging is komen loeren ziet deze scène)* Jij dacht toch niet echt dat ik iets zou willen beginnen met jouw dochter?

GRETA *(bekijkt hem argwanend)* ... Ik weet het niet. ... Ze zeggen wel eens: 'wie de dochter wil minnen moet met de moeder ...'

GENE Maar muisje, Nadia is een schraal scharminkel, jij daarentegen ...

GRETA *(onderbreekt hem kwaad)* Maar het is wel mijn dochter, mijnheer Bauwens.

GENE Het was maar een grapje, muisje.

GRETA Ik ben niet in de stemming voor grapjes, Gène, zeker niet nu mijn dochter op dit eigenste moment waarschijnlijk gemolesteerd wordt door een pedofiel.

GENE *(maakt aanstalten om te vertrekken)* Ik moet gaan, muisje.

GRETA *(argwanend)* Waar kwam jij eigenlijk vandaan?

GENE Uit de ventilatieschacht. Omdat ik de rol van Verelst moet spelen heeft Fernand mij in het bijzijn van Simonis in de cel van Verelst opgesloten en daar ontdekte ik de tunnel waarlangs Verelst vanmorgen moet zijn ontsnapt. Ze komt uit in de verluchtingsschacht van het gebouw. Allez, wees voorzichtig, ik moet gaan. *(geeft haar nog een kus)* Tot straks en denk eraan, muisje, mondje dicht! *(verdwijnt terug in de schacht)*

GRETA *(in zichzelf, opgewonden)* Ik zal er wel voor zorgen dat die smerige kinderverkrachters met hun vieze, vettige handen van mijn enige dochter afblijven. Als ze denken dat ze daar mee weg geraken dan kennen ze Greta De Bleeckere, geboren Dochez, nog niet. Geen seriemoordenaars aan het lijf van mijn dochter. Mijn moederhart bloedt. Nooit zal ik toestaan dat Dochezbloed onteerd wordt door terroristen. *(herwint haar kalmte en begint een dialoog met zichzelf)* Greta, bedaar, laat je niet meeslepen door je temperament. Denk na. Wat ga je doen? Ik moet haar verwittigen. Nee, ze is verliefd en als je

verliefdheid gaat tegenwerken dan maak je het alleen nog maar erger, je kent Nadia toch wel. Liefde is blind, zeggen ze. Ja, dat moet wel kloppen, anders zou ik nooit verliefd zijn geworden op *lacht*) Gène Bauwens. Greta, je moet het kwaad bij de wortel uitroeien. Verelst, die moet je hebben! Greta Dochez, meisje, te wapen!

(Greta verdwijnt in de keuken. Ondertussen is Theo Lieten aan het raam verschenen. Hij kijkt even nieuwsgierig naar binnen en komt even later heel zelfbewust langs de voordeur en door de hal naar binnen gewandeld. Het is een eerder onaangename man, in jeans gekleed en met een Anderlecht-sjaal rond zijn nek. Theo wandelt naar het bureau en begint ongegeneerd in een stapeltje papieren te bladeren. Greta komt uit de keuken met haar wapen, een zware koekenpan, in de hand. Ze ziet Theo aan het bureau staan, besluipt hem langs achteren en slaat hem met een welgerichte klap tegen het hoofd neer. Theo valt bewusteloos op de grond. Greta is eerst nogal onder de indruk van haar eigen onversaagdheid ‘Yes!’ maar begint dan toch te panikeren. Ze kruipt naar het ventilatierooster onder het bureau en begint huilerig op Gène te roepen.)

GRETA Gène, Gèèntje, help me! Help! ... Gène, waar ben je? Hoor je me? ... Gène?

GENE *(komt even later uit de schacht gekropen)* Heb jij me geroepen, muisje? Scheelt er iets? *(ziet het lichaam van Theo)* Wat is er hier in hemelsnaam gebeurd?

GRETA Ik ... ik heb die ontsnapte gevangene neergeslagen.

GENE *(kwaad)* Wat? Wat heb jij gedaan? Jij stomme koe! Had ik je niet gezegd om je d’er niet mee te bemoeien! *(ziet nu dat het Bert Verelst niet is)* Maar dat is Verelst helemaal niet.

GRETA *(schuldbewust)* Oeioei, wat heb ik nu gedaan?

BETTY *(is boven aan de trap verschenen)* Greta, is er iets? Is Theo al daar?

GENE *(kijkt naar het lichaam)* Theo?

GRETA De vriend van mijn zus.

GENE Ik denk dat je met een probleem zit, muisje. *(verdwijnt terug in de pijp)* Zie nu maar dat je het ook zelf opgelost krijgt. En geen woord over die ontsnapping, begrepen? *(af)*

BETTY *(komt naar beneden, gevolgd door Nadia)* Wat is er allemaal aan de hand? *(ziet Theo liggen)* Theo! *(loopt naar hem toe)* Maar ‘pieke’ toch, wat is er met je gebeurd? *(bekijkt Greta)* Wat heb je met hem gedaan?

GRETA *(probeert de pan achter haar rug te verbergen)* Ik? Niets.

BETTY Maar wat doet hij hier dan op de grond?

GRETA *(onschuldig)* Ik weet het niet. Ik was in de keuken bezig en toen hoorde ik iets vallen en toen kwam ik kijken en toen lag hij daar.

BETTY *(argwanend)* Wat probeer je daar te verbergen?

GRETA *(als voorheen)* Ik? Niets. *(toont de pan)* Een pan.

BETTY Je hebt hem toch niet met dat ding neergeslagen hè?

GRETA Doe niet zo idioot, Betty. Natuurlijk niet. Hoe kom je daar bij? Ik had die pan net vast toen ik in de keuken bezig was. En trouwens, waarom zou ik hem willen neerslaan? Ik ken hem niet eens.

BETTY *(als een klein kind)* Misschien ben je wel jaloers op me omdat ik zonder enige moeite jonge gastjes weet te strikken terwijl jij ... enfin ... het is al goed.

GRETA *(fel)* Daar weet jij helemaal niets ... *(weet zich in te houden)*.

BETTY *(tot Theo)* Arm ‘pieke’.

GRETA Misschien is hij flauwgevallen.

NADIA Zouden we ... ‘pieke’ ... niet beter boven op bed leggen?

BETTY Dat is een goed idee, laten we dat maar doen.

GRETA Ze heeft het scherp verstand van haar moeder.

BETTY *(streelt Theo)* Arm ‘piekewiekewieke’.

(Terwijl de drie vrouwen onder veel gepuf en gekreun het lichaam van de bewusteloze Theo naar boven trachten te sleuren, steekt Bert, nieuwsgierig geworden door het lawaai in de woonkamer, zijn hoofd om de hoek van de deur van de berging en als de vrouwen uit het gezicht verdwenen zijn, sluipt hij naar

binnen, van de gelegenheid gebruik makend om zijn inwendige mens nog maar eens te versterken.)

BERT *(neemt een boterham van de stapel)* Een boterhammetje met preskop zal me deugd doen. *(hij begint gulzig te eten, maar wordt onderbroken door Nadia die weer naar beneden is gekomen)*

NADIA Heb je al weer honger, schat?

BERT *(verslikt zich)* Uurrghhh ...

NADIA Je lijkt wel uitgehongerd. Je verzorgt jezelf toch wel goed, hè preskopje?

BERT In de mate van het mogelijke. ... Wat was er hier net aan de hand?

NADIA Niets bijzonders. 'Pieke' was flauwgevallen.

BERT Wie?

NADIA 'Pieke'. *(verduidelijkt)* Theo, de nieuwe vriend van mijn tante Betty.

BERT Oh, *(terzijde)* als het dat maar is.

NADIA Mag ik je iets vragen, Gène-schat?

BERT *(ze kijken elkaar weer dolverliefd in de ogen)* Natuurlijk, Nadia-liefje.

NADIA Ik weet niet goed hoe ik het moet vragen.

BERT Je hoeft nergens bang voor te zijn.

NADIA Hoe lang is het geleden dat je ... euh ... dat je nog met een vrouw naar bed geweest bent?

BERT Wat?

NADIA Ik vroeg hoelang het geleden was dat je ...

BERT Ik heb je wel gehoord. Maar waarom wil je dat weten?

NADIA Ik ... euh ... wil gewoon wat zekerheid.

BERT Als ik je daar een plezier mee kan doen, graag. De laatste keer dat ik met een vrouw naar bed geweest ben is al weer zo lang geleden dat ik het me bijna niet meer herinneren kan.

NADIA *(staart hem met open mond aan)* Oh! *(geeft hem een klap in het gezicht)* Mannen! *(loopt kwaad terug naar boven)*

BERT Maar Nadia-liefje, ik heb toch niets verkeerd gezegd, ... of wel?

(De deur van de berging gaat open. Bert weet zich nog net op tijd in de berging te verschuilen. Herman Simonis komt binnen. Hij gaat naar de tafel, neemt zich een boterham met preskop en een tas koffie en gaat aan het raam naar buiten staan kijken.)

HERMAN Toch eens proberen, zo een boterham met preskop.

(Greta komt van de trap naar beneden. Ze heeft nog steeds de pan in haar hand. Ze ziet Simonis aan het raam staan, sluipt naar hem toe en slaat hem neer met de pan.)

GRETA Yes! Hebbes! Jij, rotzak. Dan had je maar met je vieze poten van mijn dochter moeten afblijven.

(Greta sleept het lichaam van Simonis naar de berging, ze doet de deur van de berging open. Bert komt tevoorschijn.)

GRETA *(weet niet goed hoe ze de situatie moet aanpakken)* Mijnheer Simonis, wat doet u in de berging?

BERT *(ook niet op zijn gemak)* Ik ... euh ... ik was de ... euh ... de ... preskop aan het zoeken!

GRETA *(verbaasd en argwanend)* De preskop?

BERT Ja, de preskop, voor tussen de boterhammen.

GRETA De boterhammen met preskop staan toch op tafel.

BERT Huh? ... Ja, natuurlijk. ... *(wijst op Simonis)* Is er iemand ziek geworden?

GRETA Nee. *(denkt na)* Ik heb ... Gène Bauwens neergeslagen!

BERT (*slikt*) Gène Bauwens?

GRETA Ja, Gène Bauwens, de hoofdcipier. De viezerik papt aan met mijn dochter. ... Maar u heeft hen toch zelf betrappt.

BERT Ik? ... Jaja, natuurlijk. En euh ... ik geloof dat ze veel van elkaar houden.

GRETA Ik wil niet dat hij met zijn vieze duimen aan ons Nadia zit.

BERT Ik .. euh ... ik kan begrijpen dat u ... euh ... de relatie van uw dochter met euh ... mijnheer Bauwens niet goedkeurt, maar hem neerslaan, is dat niet wat radicaal?

GRETA (*vol vuur*) Hij mag blij zijn dat ik hem niet castreer.

BERT (*slikt*) Ah, zo denkt u er dus over. U bent wel een harde tante.

GRETA Ik? Ik ben één van de zwakste vrouwen die ik ken. (*begint met het lichaam van Herman te sleuren*) Ik sluit hem voorlopig even op in de berging. Helpt u me een handje?

BERT Als ik u daar een plezier mee kan doen. (*ze sluiten de bewusteloze Herman op in de berging*)

GRETA Mijn dochter verdient beter dan een cipierke.

BERT Groot gelijk, mevrouw De Bleeckere.

GRETA Alleen het beste is goed genoeg voor haar.

BERT Daar ben ik het volledig mee eens. (*Betty is boven aan de trap verschenen*) Ik ga maar weer eens terug aan het werk.

GRETA Laat mij u even voorstellen aan mijn zus. (*tot Betty die ondertussen beneden is*) Betty, dit is Herman Simonis van het 'Bestuur voor het Gevangeniswezen', mijnheer Simonis, dit is mijn zus Betty Dochez.

BERT (*met uitgestrekte hand naar Betty*) Aangename kennismaking, mevrouw Dochez.

BETTY (*staart hem aan*) Dit is Herman Simonis niet.

BERT Huh?

GRETA Huh?

BETTY Ik zeg je dat dit Herman Simonis niet is.

BERT Huh?

GRETA Hoe bedoel je?

BETTY Ik ken Herman Simonis. Dit is 'em niet.

BERT Er moet een vergissing in het spel zijn.

BETTY U bent een oplichter.

BERT Ik? Maar nee.

GRETA *(vol vuur)* U bent het!

BERT *(met zijn handen voor zijn onderbuik)* Oeioei! *(slaat op de vlucht)*

GRETA Smerige bedrieger! *(achtervolgt hem met de pan in de hand)*

BERT Maar ik hou van haar, ik hou van haar, ik hou van haar, ik hou van haar, ik hou van haar ...

GRETA Wacht maar tot ik je te pakken krijg! Ik castreer je!

BERT Neeeeeeee!

BETTY Greta!

(Na een wilde achtervolgingsscène slaagt Greta erin Bert te pakken te krijgen. Ze slaat hem neer met de pan. Bert valt bewusteloos op de grond.)

BETTY *(in paniek)* Wat heb je gedaan?

GRETA Het is zijn verdiende loon. Hij moet met zijn tengels van ons Nadia afblijven.

BETTY Is dat Gène-Bert?

GRETA *(niet-begrijpend)* Gène-Bert? *(wijst op Bert)* Dat is Bert Verelst, een moordenaar en een terrorist die vanmorgen uit zijn cel is ontsnapt. Tegen mij heeft hij gezegd dat hij Herman Simonis is en tegen ons Nadia heeft hij gezegd dat hij Gène Bauwens is, dat is de hoofdcipier hier.

BETTY Herman Simonis is het zeker niet.

GRETA En Gène Bauwens ook niet. ... Hoe ken jij Herman Simonis eigenlijk?

BETTY We hebben elkaar vroeger ooit ontmoet maar ...*(haalt haar schouders op)*.

GRETA Maar?

BETTY Het is nooit iets geworden. *(verandert snel van onderwerp)* Heb jij Theo ook neergeslagen?

GRETA ‘Pieke’? Euh, ja, ik dacht eerst dat hij de ontsnapte gevangene was. *(verandert ook snel van onderwerp en wijst op Bert)* Wat doen we met hem?

BETTY Nadia en hij zijn stapelverliefd op elkaar.

GRETA An me hoela. Die vent hoort op de elektrische stoel. En dan mogen ze hem voor mijn part ook nog ophangen en daarna levend verbranden.

BETTY *(droogjes)* Als hij dat allemaal verdient dan moet hij inderdaad heel wat op zijn kerfstok hebben.

GRETA *(beslist)* Geen criminelen in onze familie.

NADIA *(komt naar beneden)* U had gelijk, tante Betty. Toen ik Gène vroeg hoe lang het geleden was dat hij nog met een vrouw naar bed geweest was, zei hij dat het al zo lang geleden was dat hij het niet meer wist.

BETTY *(droogjes)* Dat kan ik best begrijpen en als ik je moeder moet geloven dan zal het er ook zo snel niet meer van komen.

NADIA *(ziet Bert nu pas liggen en vliegt naar hem toe)* Gène, wat is er gebeurd?

BETTY Je moeder heeft hem neergeslagen.

NADIA Wat?

GRETA Hij heet niet Gène, kindje, hij heet Bert, Bert Verelst en hij is ...

BETTY ... volgens je moeder één van de zwaarste criminelen van West-Europa.

NADIA (*verbijsterd*) Maar dat kan niet. We houden van elkaar.

GRETA (*probeert Nadia te troosten*) Hij heeft je bedrogen, meisje.

NADIA Maar dat is niet eerlijk!

GRETA Het leven is niet eerlijk, kindje. Vergeet hem maar.

NADIA (*begint te wenen en de nog steeds bewusteloze Bert te slaan en/of te schoppen*) Leugenaar! Bedrieger! Nooit wil ik nog iets meer met je te maken hebben, hoor je dat?

GRETA Ik denk niet dat hij dat gehoord heeft, Nadia-kindje, maar ik zal het hem zeker vertellen.

BETTY Trek het je niet aan, Nadia (*leidt haar naar boven*), er komen er wel anderen ... en beteren.

GRETA Zoveel als jij er ondertussen versleten hebt is natuurlijk ook weer niet nodig.

FERNAND (*vrolijk op uit gevangenis*) Zijn er nog boterhammekes met ... (*ziet Bert liggen, bekijkt Greta*) Wat is hier aan de hand?

GRETA (*bang*) Ik heb hem neergeslagen.

FERNAND (*kwaad*) Jij hebt wat?

GRETA Hij had me wijsgemaakt dat hij Herman Simonis was.

FERNAND (*kwaad*) En is dat een reden om hem neer te slaan?

GRETA Hij probeert ons Nadia van ons af te pakken.

FERNAND Jij stomme koe! Ik had een afspraak met hem.

GRETA (*gaat in de tegenaanval*) Waarom heb jij me ook niet verteld dat er een gevangene ontsnapt is?

FERNAND Omdat niemand het mocht weten. (*achterdochtig*) Hoe weet jij het trouwens?

GRETA ... Gène heeft het me verteld.

FERNAND Gène?

GRETA Ja, Gène.

FERNAND Ik had hem nochtans uitdrukkelijk gevraagd om ... (*nog steeds achterdochtig*) Heb jij misschien iets met Gène?

GRETA (*niet op haar gemak*) Ik? Natuurlijk niet. Doe toch niet zo belachelijk. Hoe kom je daar nu in godsnaam bij?

FERNAND Hij heeft toch al eens een keer geprobeerd om je te verleiden.

GRETA Gène? Nee, natuurlijk niet.

FERNAND Je hebt dat toch tegen Nadia gezegd.

GRETA Dat was alleen maar om Nadia te beschermen ... tegen Gène.

FERNAND Als je niks mèt Gène hebt, wat heb je dan tégen hem?

GRETA Maar niets, dat heb ik je toch al verteld.

FERNAND (*bekijkt haar enkele seconden en wijst dan naar Bert*) Simonis mag hem hier niet vinden. (*kijkt om zich heen*) Heb jij Simonis trouwens gezien?

GRETA ... Euh ...

FERNAND Hij zei dat hij een boterhammeke ging eten.

GRETA ... Euh ...

FERNAND We zullen hem voorlopig in de berging leggen.

GRETA (*in paniek*) Nee! Dat gaat niet.

FERNAND Hoe, dat gaat niet?

GRETA Dat gaat niet omdat ...

HERMAN (*begint op de deur van de berging te kloppen*) Laat me eruit!

FERNAND (*verbaasd*) Wat doet Simonis in de berging?

GRETA Ik ... euh ... ik heb hem daar opgesloten.

FERNAND Wát heb jij gedaan?

GRETA Ik dacht dat hij die Bert Verelst was.

FERNAND Trut! Ben jij helemaal gek geworden? Nu is alles om zeep. ... Ik kom, mijnheer Simonis. (*Fernand laat Herman uit de berging*)

HERMAN Wat is er hier verdomme aan de hand?

BERT (*komt ook terug bij*) Wat is er gebeurd? (*ziet Greta en slaat zijn handen voor zijn onderbuik*) Neeeee!!

GRETA Weest u maar niet bang euh ... mijnheer Bauwens ... er zal niets gebeuren.

HERMAN Ik geloof dat ze mij hebben neergeslagen.

BERT Ik geloof dat ik ook een klap op mijn hoofd heb moeten verdragen.

HERMAN (*scherp*) Ik ben nu niet in de stemming voor uw dichtwerk, mijnheer Bauwens. Ik zou willen weten wat er hier aan de hand is.

BERT Euh ...

GRETA Euh ...

FERNAND Euh ...

HERMAN Er is toch geen gevangene ontsnapt zeker?

BERT-FERNAND-GRETA Neeeee!!! Neenee!!

FERNAND Nee, natuurlijk niet, hoe komt u daar bij.

GRETA ‘Pieke’.

HERMAN Wat?

GRETA ‘Pieke’. Theo. Theo is de vriend van mijn zus. ... Hij is een beetje depressief. ... Het vallen van de bladeren.

BERT In december.

FERNAND (*tot Bert*) Zwijg!

GRETA En als hij depressief is dan wordt hij heel jaloers en als hij heel jaloers is wordt hij heel agressief.

HERMAN Huh?

GRETA Als er dan iemand nog maar naar onze Betty kijkt dan vliegt hij al tegen de muren op.

HERMAN Maar ik heb die Betty nog helemaal niet gezien.

GRETA Dat doet er niet toe, in de buurt zijn is al meer dan hij kan verdragen. Dan slaat hij op alles wat beweegt.

HERMAN (*ongerust*) Waar is hij nu? Moeten we de politie niet verwittigen?

GRETA-BERT-FERNAND Nee! Geen politie!

GRETA Betty heeft hem gekalmeerd en een paar Valiums gegeven en nu slaapt hij.

HERMAN Hoe kom ik dan in de berging terecht?

GRETA Hij moet u daar opgesloten hebben.

HERMAN Ik ben er niks gerust in. Zullen we toch maar niet beter de politie roepen.

BERT Voor mij hoeft dat echt niet, mijnheer Simonis.

HERMAN Mijn hoofd doet pijn.

BERT Het ziet er ook een beetje uit als preskop.

FERNAND Zwijg jij! *(tot Herman)* Ik zal u naar de ziekenzaal brengen, dan kan de dokter even naar u kijken.

HERMAN U kan misschien best ook even mee gaan, mijnheer Bauwens.

FERNAND Neenee!

GRETA *(handenwrijvend)* Neenee!

BERT *(ziet Greta)* Ja!

FERNAND U gaat niet mee, Bauwens. U bent niet eens gekwetst.

BERT Tochwel, tochwel.

FERNAND Dan zal mijn vrouw hier wel even naar u kijken.

GRETA Graag.

BERT *(handen voor de onderbuik)* Nee! Ze zal me pijn doen. Laat me niet alleen met uw vrouw.

FERNAND Stel u niet aan, Bauwens. *(Fernand en Herman verdwijnen naar de gevangenis, maar Fernand steekt zijn hoofd nog even naar binnen; tot Greta)* Verelst en ik hebben een afspraak, Greta, dus laat hem met rust. *(af)*

GRETA En nu tussen ons, onderkruiper.

BERT Oeioei. U heeft toch gehoord wat uw man gezegd heeft, niet?

GRETA Wat is dat allemaal met mijn dochter?

BERT We zijn verliefd, dat is alles.

GRETA Dat kan niet. *(beslist)* Mijn dochter wordt niet verliefd op een massamoordenaar.

BERT *(hevig)* Maar ik ben geen massamoordenaar! Ik ben zelfs geen bankovervaller. Ik ben onschuldig.

GRETA Ja, dat zeggen ze allemaal.

BERT U moet me geloven.

GRETA Waarom zou ik?

BERT Omdat ik echt onschuldig ben. Ik heb met die hele overval niets te maken. Ik heb het verhaal al duizend keer verteld maar niemand wil me geloven. Ik kwam voorbij die bank gewandeld, er kwam iemand naar buiten ... (*betast opgewonden zijn achterhoofd*) ... Het is precies alsof ik mij plots weer van alles herinner ...

GRETA Ik heb blijkbaar toch goed doorgeslagen.

BERT (*opgewonden, als in trance*) Ja, ik zie hem op mij afkomen ... (*terwijl Bert de overvaller beschrijft komen Betty en Theo de trap af; het beeld van Theo zoals we hem zien komt perfect overeen met de beschrijving die Bert van zijn overvaller geeft; Betty en Theo horen Bert niet echt, ze zijn teveel met elkaar bezig*) ... Hij draagt een afgesleten jeans en daarover een jeans vest en aan zijn voeten een paar versleten baskets en rond zijn nek een paars-witte sjaal ... (*dan krijgt Bert Theo in de gaten; zijn mond valt open; onder de volgende teksten van Theo en Betty schuift hij richting berging en verstopt er zich*)

THEO Ik begrijp nog altijd niet wat er gebeurd is. Dat heb ik nog nooit meegemaakt.

BETTY Je bent flauwgevallen.

THEO Ik kan het moeilijk geloven. Dat is mij nog nooit overkomen. Waarom doet mijn hoofd dan zo zeer?

BETTY Je bent waarschijnlijk hard met je hoofd op de grond gevallen. Greta en ik hebben je gevonden en naar boven gesleept. Jullie kennen elkaar nog niet, hè? Greta, dit is Theo. Theo, dit is mijn lievelingszus Greta.

GRETA Dat is niet moeilijk, je hebt er maar één. (*tot Theo*) Dag 'pieke' ... euh ... Theo.

THEO Dag Greta.

GRETA En dit is ... (*wil Bert voorstellen maar ziet dan pas dat die verdwenen is; haalt haar schouders op*) Ach, laat maar.

BETTY (*sleept Theo mee naar de keuken*) Ik ga hem een glas water en een aspirientje geven en dan gaat hij mij helpen koken.

GRETA (*slaat de handen voor de ogen*) Oh God!

BETTY Maak je niet druk, zusje. (*af met Theo*)

GRETA Dit overleef ik niet.

BERT (*loert om de hoek van de deur van de berging*) Is hij weg?

GRETA Wie?

BERT Dat is 'em.

GRETA Dat is wie?

BERT De man die mij heeft neergeslagen bij die bank

GRETA (*verbaasd*) Theo?

BERT Die man met zijn sjaal.

GRETA Ja, dat is Theo, de vriend van mijn zus.

BERT Hij is het.

GRETA (*beslist*) Ik geloof uw sprookjes niet meer, mijnheer Verelst.

BERT Maar ik zweer het.

GRETA Theo? Dat kan niet. Ik denk dat u een slag van de molen heeft gehad.

BERT (*betast zijn achterhoofd*) Ik geloof niet dat het een molen was. Het leek me eerder een pan.

GRETA Proberen we grappig te zijn?

BERT Helemaal niet. Maar door die slag moet alles weer naar boven gekomen zijn.

GRETA (*plots een beetje ongerust*) En u weet zeker dat hij het is?

BERT Maar ja! Hij draagt trouwens nog steeds die onnozele Anderlecht-sjaal.

GRETA (*droogjes*) Anderlecht heeft heel wat meer supporters dan alleen Theo.

BERT Vroeger misschien wel, maar nu zullen het er toch zo gek veel niet meer zijn.

GRETA Beerschot heeft ook paars en wit als clubkleuren.

BERT Beerschot bestaat niet meer. Dat is Germinal Beerschot geworden.

GRETA We gaan hier nu toch niet discussiëren over het Belgisch voetbal zeker.

BERT (*kleintjes*) Ik ben niet begonnen.

GRETA Wat moeten we doen?

BERT We zullen mijnheer De Bleeckere en mijnheer Simonis moeten verwittigen.

GRETA Ah nee, daar komt niets van in huis. Mijnheer Simonis in elk geval niet. Ik wil niet dat Fernand zijn promotie in gevaar komt.

BERT (*stilletjes*) Ik dacht dat u dat misschien juist goed uitkwam, gezien uw ... euh ... affaire met mijnheer Bauwens.

GRETA (*heft de pan opnieuw*) Wat weet jij daarvan, onderkruipsel?

BERT Ik heb u toevallig ... euh ... bezig gezien.

GRETA Wat er tussen Gène en mij gebeurt of liever gebeurd is, daar heb jij geen ene fluit mee te maken, begrepen. Ik ga er trouwens een einde aan maken, want binnenkort word ik de vrouw van de directeur van St.-Gillis.

BERT Maar zover zijn we nog lang niet, vrees ik. Als mijnheer Simonis hoort dat er hier iemand ontsnapt is en ...

GRETA (*dreigend met de pan*) Wat bedoel je, ventje?

BERT (*snel*) Niets, niets. Ik wil alleen maar mee helpen zoeken naar een oplossing waar iedereen beter van wordt.

GRETA En waaraan had je zoal gedacht?

BERT Als Gène nu eens tegen mijnheer Simonis zegt dat hij er 100 procent zeker van is dat Theo de echte overvaller is en als wij dan allemaal zeggen dat wij hem geloven, dan kan Simonis toch niet anders dan de zaak te laten heropenen.

GRETA Ik weet niet of Gène daartoe bereid is.

BERT Dan zullen we ... euh ... hem moeten overtuigen. Ik ... euh ... denk niet dat Mr. De Bleeckere het plezant zal vinden als hij 'toevallig' te weten komt dat zijn vrouw iets heeft met zijn hoofdcipier.

GRETA Jij smerige rat, jij ...

BERT Ik moet toch ook een beetje aan mezelf denken, of niet.

GRETA Aarrghh!

BERT Als u alvast uw man en mijnheer Simonis ervan probeert te overtuigen dat Bert Verelst echt onschuldig is en dat die Theo de echte overvaller is, dan zal ik met veel plezier Gène wat gaan 'bewerken'.

GRETA Ik heb niet veel keus zeker?

BERT *(zegezekeer)* Ik vrees van niet. *(hij verdwijnt in de ventilatieschacht)* Ben zo terug.

GRETA *(gaat aan de deur van de gevangenis roepen)* Fernand! Fernand!!

FERNAND *(op)* Wat is er?

GRETA Verelst. Hij beweert dat het Theo is die de overval heeft gepleegd en hem heeft neergeslagen.

FERNAND Wat? Is hij je weer wat wijs aan het maken?

GRETA Ik geloof hem. We moeten hem een kans geven.

FERNAND En hoe wou je dat doen?

GRETA Hij wil dat Gène tegen Simonis zegt dat Theo de echte overvaller is.

FERNAND Maar Gène heeft daarstraks toch al tegen Simonis staan beweren dat hij zelf de bank overvallen heeft?

GRETA Verelst zorgt ervoor dat Gène zijn verhaal verandert.

FERNAND Oh ja? En hoe gaat hij dat doen?

GRETA Euh ... hij weet blijkbaar iets over zijn privé-leven waarvan hij liever niet heeft dat het naar buiten komt.

FERNAND Ik begrijp er geen fluit meer van. Als dat maar goed afloopt.

HERMAN (*op*) Is het alweer tijd voor een boterhammeke met preskop?

GRETA U komt als geroepen, mijnheer Simonis. Bert Verelst wil u dringend spreken.

HERMAN Wie?

FERNAND Bert Verelst, de man met wie u daarstraks ook al gesproken heeft.

HERMAN Oh. Wat wil hij?

GRETA Hij ... euh ... heeft gelogen. Hij heeft absoluut niets met die overval te maken.

HERMAN En?

GRETA Hij weet wie de echte overvaller is en hij wil het u persoonlijk vertellen.

HERMAN En ik moet dat geloven?

GRETA Volgens mij spreekt hij de waarheid.

HERMAN Hoe weet u dat allemaal?

GRETA Hij heeft het tegen Gène Bauwens gezegd en die heeft het aan mij verteld.

HERMAN Waar is hij?

GRETA Gène is hem gaan halen.

FERNAND U zou misschien toch maar beter even naar hem luisteren.
(*Bert en Gène op langs deur gevangenis*)

HERMAN (*tot Gène*) Ah, mijnheer Verelst. U maakt het mij niet bepaald gemakkelijk vandaag. Wat scheelt er nu weer?

BERT (*snel*) Hij heeft met die hele overval niets te maken en toen hij daarstraks uit het raam van zijn cel keek zag hij een man komen aangewandeld en plots herinnerde hij zich alles weer en ...

HERMAN (*onderbreekt hem*) Zouden we mijnheer Verelst niet beter zelf zijn verhaal laten vertellen, mijnheer Bauwens?

BERT Ja, natuurlijk.

HERMAN Mijnheer Verelst?

GENE ... en euh ... ik herkende hem.

HERMAN Wie?

BERT 'Pieke'.

HERMAN Wie?

GRETA Theo.

FERNAND De vriend van haar zus.

GENE De overvaller.

HERMAN Waar is hij?

GRETA In de keuken.

HERMAN Wat doet hij daar?

FERNAND Betty helpen met het kerstdiner.

HERMAN Ik begrijp er geen snars van. *(tot Gène)* Waarom heeft u dan vanmorgen, toen u de kans kreeg om de waarheid te vertellen, eigenlijk beweerd dat u die overval wel begaan heeft?

BERT Omdat niemand hem ooit gelooft.

GENE Omdat niemand mij ooit gelooft.

HERMAN En u bent zeker dat hij het is.

BERT Honderd procent.

GENE Honderd procent.

HERMAN Ga hem halen.

BERT Maar hij is gevaarlijk.

HERMAN Vooruit, ga hem halen.

BERT Ik durf niet.

HERMAN Wat is me dat hier? U bent toch de hoofdcipier? ... Dat rijmt weer.

GRETA Ik zal hem wel gaan halen. *(gaat naar de deur van de keuken)* Theo! Theo! Kom je eens even?

THEO *(op uit keuken)* Wat is er?

BERT Dat is 'em! Dat is 'em! *(stoot Gène aan)*

GENE *(minder overtuigend)* Dat is 'em. Dat is 'em.

GRETA *(bevelend)* Fernand, pak hem! *(Fernand overmeestert Theo)* Whaw, ik wist niet dat jij zo sterk was.

FERNAND Boterhammen met preskop, Greta.

THEO Wat gebeurt er? Laat me los!

BERT Da's je verdiende loon, ... 'pieke'!

THEO *(heeft nu Bert pas herkend)* Ik zal je nog wel krijgen!

BERT Schei nu maar uit met dreigen.

HERMAN U bent waarlijk een dichter, mijnheer Bauwens.

THEO Ik heb die bank helemaal niet overvallen.

HERMAN Aha, dat is al een halve bekentenis. Sluit hem op.

FERNAND Met plezier. Gène, help je een handje.

GENE EN BERT Graag.

GENE Ik bedoel dat ik ook wel een handje zal toesteken.

HERMAN Dat is zeer attent van u, mijnheer Verelst. (*Fernand, Gene en Bert voeren Theo die nogal heftig te keer gaat weg*)

BETTY (*gealarmeerd door het lawaai, op uit keuken*) Wat is dat lawaai ... (*ziet Herman*) Herman? Wat doe jij hier?

HERMAN Elisabeth! Jij?

BETTY (*kijkt om zich heen*) Waar is Theo?

GRETA Ha, jullie kennen elkaar, dat vergemakkelijkt de zaken. Mijnheer Simonis zal je wel uitleggen wat er met jouw 'pieke' aan de hand is, liefje. Ik ga ondertussen even kijken of mijn keuken er nog staat.

BETTY Wat is dat met Theo?

HERMAN Ik vrees dat ik niet zo goed nieuws heb over Theo. We hebben hem voorlopig opgesloten. We gaan er van uit dat hij niet zo lang geleden een bank heeft overvallen.

BETTY Theo?

HERMAN Ja, jouw Theo.

BETTY Dat verwondert me eerlijk gezegd niet. En trouwens, het is mijn Theo niet.

HERMAN Oh, ik dacht ...

BETTY We scharrelen samen maar wat.

HERMAN (*wrang*) Zo ken ik je weer, Elisabeth. Hier een vent, daar een vent
...

BETTY (*kijkt hem lange tijd aan*) Misschien wordt het inderdaad tijd voor wat vastigheid.

HERMAN (*onnozel*) Vadsigheid?

BETTY Kom hier, onnozelaar. (*geeft hem een kus*) Kom mij maar een handje helpen in de keuken vooraleer ze alles verknoeit. (*sleurt hem mee naar de keuken*)

HERMAN Graag!

NADIA (*is ondertussen naar beneden gekomen en heeft zich in de zetel gezet*)
Waarom is het geluk zo ongelijk verdeeld? Het zou een mensenrecht moeten zijn.

BERT (*op langs deur gevangenis, ziet Nadia*) Nadia!

NADIA Ga weg!

BERT Maar ik ben het.

NADIA En wie mag dat dan wel zijn: Gène-Bert Bauwens, de hoofdcipier of Bert Verelst, de grootste crimineel van West-Europa?

BERT Bert Verelst, de onschuldig veroordeelde.

NADIA Je meent het.

BERT Natuurlijk meen ik het. Vraag het maar aan je ouders.

NADIA Is het echt zo lang geleden dat ...

BERT Absoluut, maar ik ben niet van plan het nog eens zo lang te laten duren.

NADIA Oh Bert!

BERT Oh Nadia! (*ze kussen elkaar*)

FERNAND *(samen met Gène terug op)* Ach, zie die twee tortelduifjes nu daar eens staan, Gène. De liefde kan toch zo mooi zijn. Je weet niet wat je mist, beste kerel.

GENE Het leven van een vrijgezel heeft ook zo zijn voordelen, mijnheer De Bleeckere.

FERNAND Mij kan je toch niet overtuigen, Gène. Geef mij maar mijn Greta.

GRETA *(op uit keuken)* Hoorde ik daar mijn naam roepen?

FERNAND Ik zei net tegen Gène dat wij tweetjes het toch maar getroffen hebben met elkaar.

GRETA *(quasi-verbaasd)* Jij en Gène?

FERNAND Jij en ik, zoetje.

GRETA Oooh.

BETTY *(met Herman op uit keuken)* We kunnen bijna aan tafel gaan. Het is te zeggen, het voorgerecht is toch al klaar. Speciaal voor deze gelegenheid: ...

ALLEMAAL Nee!!!!

BETTY Ja!!!

FERNAND Het zijn toch geen ...

BETTY Ja!!!

GRETA ... worstenbroodjes ...

BETTY Ja!!!

NADIA ... met ...

BETTY Ja!!!

ALLEMAAL Nee!!!

BETTY Ja!!!

ALLEMAAL ... preskop!!!

DOEK